

Lord Syster

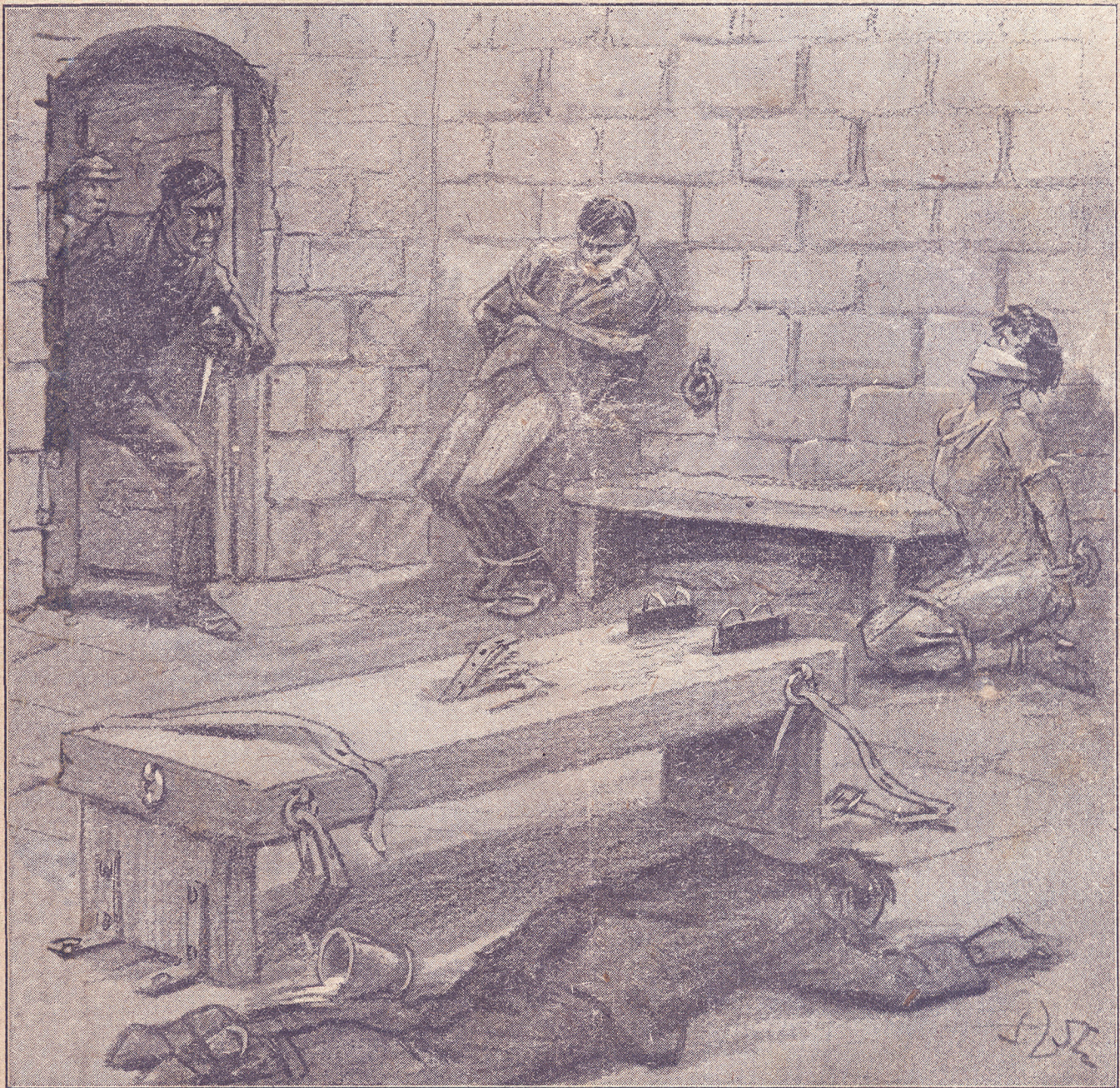
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 639

DE EEUWIGE DRUPPEL

20 CENT

Zijn blik viel het eerst op Lyria.

NIEUWE SERIE.

DE EEUWIGE DRUPPEL

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Swastika Bar.

In een der smalle, oude straten van Soho was het op een laten avond van Juni drukker dan gewoonlijk, en de aandacht der voorbijgangers scheen meer in het bijzonder gericht te zijn op den schel verlichten ingang van een huis, waarboven in lichtletters het woord „Swastika Bar” prijkte.

Die ingang zag er aanlokkelijk genoeg uit, geflankeerd als zij aan beide zijden was door vergulde, verleidelijke vrouwengestalten, die den bezoeker zeker moesten verplaatsen in het aardsch paradijs, want zij waren alleen maar gekleed in dat allereerste kleedingstuk, waarvan de Schrift gewaagt.

De een droeg een toorts in de rechter, de ander droeg een dergelijke in de linkerhand, en de wapperende vlammen daarvan waren vervaardigd uit rood gekleurd glas, waarbinnen krachtige elektrische lampen brandden.

Raffles 639.

De deur scheen er op gemaakt te zijn, om slechts zeer zelden te worden gesloten, maar dan ook stevig. Zij was zeer breed, bestond uit twee helften, en was vervaardigd uit zwaar, glanzend gepolitoerd mahoniehout, met bronzen versierselen, krullen en knoppen beslagen.

Van de straat kwam men allereerst in een ruime hal, met een marmeren vloer, die echter voor een groot gedeelte schuil ging onder een dik kleed, wijnrood, en waarin de voet tot den enkel verzonk.

Daar werd men statig begroet door een portier, die letterlijk fonkelde van goud, en een soort van Napoleonsteek droeg, eveneens met goudband overdadig bestikt.

Was men daar eenmaal binnen, dan zag men links de ruime vestiaire, waarin vier à vijf meisjes zich druk bewogen, en wat verder de breede, glanzende trap met zijn treden van

mahoniehout, die naar de eerste verdieping voerde, daar, waar gelegenheid was in afzonderlijke vertrekjes te soupeeren. De eigenaar van de zaak scheen trouwens een groot liefhebber te zijn van mahoniehout want men vond het bijna overal, aan de trapleuning, de lambriseering van de breede gaanderij, die de hal overspande, en het beschot van den wand.

Ongeveer recht tegenover de straatdeur bevond zich de ingang van de danszaal.

Daaraan was blijkbaar de grootste zorg besteed.

De vloer blonk als een spiegel, de dansruimte was flink groot, en daarom heen stonden, terrasgewijze, de tafeltjes en stoelen der bezoekers. Op een soort van hooge estrade, door een trap van zes treden te bereiken, zat het orkestje van acht man, allen uitgezochte Jazz-spelers, die een ministersalaris verdienden, en die mijnheer Rafaele Venosti, de Italiaansche bezitter van deze splinternieuwe inrichting, speciaal uit New-York had laten overkomen, waar zij furor maakten — en dat wil in het land van den jazz heel wat zeggen.

Ieder tafeltje had een kleine lamp, versierd met een grillig gekleurde, zijden kap, en iedere bezoeker kon naar verkiezing die lamp dooven of niet. Dat hing natuurlijk voor een groot gedeelte af van het gezelschap waarin hij zich bevond.

De zeer breede treden van dit soort van amphitheater, waarop de tafeltjes en stoelen stonden waren eveneens bedekt met dikke loopers, waarover de bedrijvige kellners, met blinkend witte, korte buisjes aan, zooals de hofmeesters ze aan boord van groote schepen wel dragen, geruischloos heen en weer liepen.

Aan deze zaal grensde het restaurant, waar vooral de liefhebbers van ola podrida en andere sterk gekruide en olieachtige, Italiaansche spijzen hun hart konden ophalen. Want het was bekend dat mijnheer Rafaele nog altijd een zwak had voor zijn landgenooten, in het kille Londen, en niets onbeproefd liet om hen aan zich te verplichten. Hij was steeds beroemd geweest om zijn sparghetti, en zijn goedkoope Italiaansche wijnen, zelfs toen hij zich nog moest tevreden stellen met het bezit van een vrij obscuur zaakje ergens in het oosten van de stad.

Overal fonkelde het van verguldsel, van kristal, en ook van nikkel scheen mijnheer Rafaele een groot bewonderaar te zijn. Het was tenminste niet gespaard aan het reusachtige buffet hetwelk men aan het einde van de groote restauratiezaal kon ontwaren, en waar-

achter vaak de echtgenoot van den barkeeper — booze tongen beweerden, dat deze gitzwarte, zwaarlijvige dame alleen maar voor den hemel zijn echtgenoot was — vol trots troonde.

Dit was de eerste avond, waarop de Swastika Bar geopend werd voor het publiek, en zeer vele bezoekers waren komen opdagen; zoowel trouwe habitués van de drinkgelegenheden, welke de Italiaan achtereenvolgens in Londen had geëxploiteerd als nieuwsgierige nieuwelingen.

Soho is een zeer eigenaardige wijk. Er is zeker geen plekje te Londen waar men zoveel vreemdelingen op een betrekkelijk klein grondgebied bijeen kan vinden. Men vindt daar kleine, onaanzienlijke Italiaansche wijnhuizen naast trotsche Duitsche bierpaleizen, die na den oorlog een voor een weer hun deuren geopend hebben. Men ziet er zeer rijke Londenaars uit de hoogste kringen met hun dames komen aanrijden in peperdure auto's, die zich hier komen vermaken, en zij schrijden er zij aan zij met verlopen schilders, armoe-dige broodschrijvers, en voorts geboefte van allerlei aard.

Het nachtleven is in deze wijk zeer sterk ontwikkeld, sterker dan waar ook in Londen waar men zich gemeenlijk vroeg ter ruste begeeft. Er zijn hier zaken die om zoo te zeggen hun deuren niet sluiten of het moest zijn tusschen zes en tien uur in den morgen.

Onder den stroom bezoekers, die sedert een paar uren voorbij den schitterenden portier trok, bevonden zich twee mannen, de een over de vijftig, de ander veel jonger, met de grootste elegance gekleed, en waarvan de oudste vooral de aandacht moest trekken door zijn edele houding, zijn fijnbesneden, nog rimpeloos gelaat, en den bevelenden blik in zijn groote, grijze oogen.

Die mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Zij hadden een deel van den avond doorgebracht in de Opera, waar zij twee bedrijven gezien hadden van Faust, en daarop waren zij vertrokken op voorstel van Raffles, die verklaarde, dat hij de wijze van zingen van den tenor niet langer kon verdragen. De man had zijn liefdesverklaring aan de ongelukkige Margaretha volgens zijn oordeel afgestoken op de manier van een vendumeester, die de paarden van een faillieten stalhouder moest verkoopen.

Brand had even gelachen om de dwaze vergelijking, maar hij had toegegeven, omdat

hij wel begreep, dat Raffles het ernstig meende, en toch niet langer meer zou kunnen genieten. En ook hij vond dat deze Faust schreeuwde, alsof er ergens brand was, zoodat de decorstukken er van heen en weer wapperden.

Maar misschien zou hij zich nog wel eens bedacht hebben, als hij van tevoren had kunnen weten, wat Raffles hem zou kunnen voorstellen.

Toen zij weder op straat stonden, met het geweldige Operagebouw als een dreigende, donkere burcht achter hen, wierp Raffles een blik op zijn horloge, en zeide toen, na even te hebben nagedacht:

„Het is nog pas tien uur. Ik heb nog niet veel lust om naar huis te gaan, en te slapen, want ik vrees dat ik zwaar zal droomen, met de stem van dien omroeper nog in mijn hoofd. Wat zou je er van zeggen, als wij eens naar de nieuwe Bar gingen van Rafaele Venosti?”

„Lieve hemel, Edward, wat moeten wij daar uitvoeren?” riep Brand verschrikt uit. „De Swastika Bar ligt in Soho!”

„Soho is een zeer belangwekkende wijk, mijn waarde!” hernam Raffles. „Een wijk van liefde, rijkdom, misdaad, en romantiek! Oude huizen, smalle straten, kronkelende stegen, een sterk ontwikkeld nachtleven, licht en muziek!”

„Ik hoor je voor het eerst met zooveel geestdrift over dergelijke zaken spreken!” merkte Brand sarcastisch op. „Ik kan me echter niet goed voorstellen wat er te zien zou zijn aan zulk een nieuwe bar! Het ding zal ongetwijfeld lijken op honderden dergelijke inrichtingen in deze stad — dat wil zeggen op een stoomcarousel. Ik ben er nog niet geweest, maar ik wil het je met genoeg beschrijven: Een dubbele deur met brons erop, aan weerszijden twee figuren, van marmer of zwaar verguld, een portier die zijn arm bijna niet kan oplichten van het goud, een hal met een marmeren vloer en een wijnrood tapijt — op ieder tafeltje een lamp met een grillig gekleurden kap — een jazzband van nikkers of gesjeesde studenten — een verschrikkelijk groot buffet met een dikke dame er in — ondrinkbare whisky, en twee of drie paar beroepsdansers — een luchtje van patschouli en slaolie — de heeren bezoekers hebben vette koppen, en de dames hebben zoo goed als geen kleederen aan — men moet er zijn handen op beide zakken houden als men er binnengaait, zoolang men binnen is, en als men er weer uit gaat — en dan mag men nog blij

zijn, als men tenminste zijn eigen jas in de vestiaire terugkrijgt. Ik zeg je, ik ken die inrichtingen — zij lijken op elkander als druppels water.

Raffles, die glimlachend had toegeluisterd begon weer:

„Je geeft er een levendige beschrijving van, maar je wilt me wat al te zeer overtuigen en dus overdrijf je. Het is niet zoo erg. Bovendien is het voor mijn beroep zeer noodzakelijk, dat ik dergelijke nieuwe bars onmiddellijk leer kennen. De openingsavond is daartoe de beste. Uit nieuwsgierigheid komen er zeer veel lieden, die er later waarschijnlijk geen voet meer zetten, en men valt dus niet op. Maar er is nog iets. Die persoon van Rafaele Venosti heeft mijn belangstelling! Die man is hier gekomen, onmiddellijk na den oorlog, in het bezit van 10 Lire, een zwarten krullebol, en een dosis brutaliteit, die zelfs voor een Italiaan ruimschoots voldoende mocht heeten. Hij is een wijnhuisje begonnen, hij slaagde, hij huurde een grooter huis” . . .

„En tenslotte stichtte hij de Swastika Bar!” voltooide Brand den zin.

„Dat deed hij, en — dat vind ik nu juist een weinig verdacht! Ik herinner me zeer wel, dat die Venosti nauwelijks een jaar geleden als getuige voor de Kroon werd opgeroepen in een heel leelijk zaakje, inbraak met moord, waarbij het maar een haar gescheeld had, of hij was van de getuigenbank regelrecht verhuisd naar de getraliede estrade der beklaagden. Het is toen met een sisser voor hem afgeloopen, en ik maak hem ook geen verwijt van zijn slimheid, — ik wil er alleen maar op wijzen, dat hij destijds nog maar een zeer bescheiden café had, in de havenwijk, die tamenlijk goed bezocht werd maar die hem toch onmogelijk in staat kon stellen, zooveel te besparen, dat hij dat huis in Soho kon koopen en geheel kon laten verbouwen. Ik heb eens naar de kosten geïnformeerd — 70.000 pond sterling!”

„Verbazend, dat is een heel hoog bedrag!” riep Brand verwonderd uit. „Neen je hebt gelijk — dat kan hij onmogelijk in dien korten tijd hebben bespaard. Een erfenis misschien?”

„Het is mogelijk — ofschoon erfenissen alleen in romans voorkomen, maar ik wil er juist wel eens het fijne van weten. En wie weet hoeveel bekende gezichten wij zullen aantreffen onder de bezoekers van zijn etablissement. Wij moeten er werkelijk eens heen, — al was het maar bij wijze van studie! Ik geloof dat ik daar Henderson juist met de auto

zie komen aanrijden — hij is weer veel te vroeg, onze brave reus, maar ditmaal zal ik er maar niets van zeggen."

Hij stak de hand op, en in een grooten boog kwam een fraaie limousine de breede straat oversteken, en hield vlak voor het trottoir stil. Een man van een geweldigen lichaamsbouw zat achter het stuurwiel, gekleed in een eenvoudige, en toch deftige livrei.

Die man was James Henderson, die daar nu zat als een heel gewoon chauffeur, alsof hij nooit anders had gedaan, dan zijn meester van diens huis naar opera's, soirées en wedrennen te rijden, en die toch had deelgenomen aan de gevaarlijkste, ongelooflijkste avonturen van den Grooten Onbekende, Lord Lister.

"Naar Soho, Henderson!" zeide Raffles op zachten toon tot hem. "Daar is een nieuwe bar geopend, waarvan je wel gehoord hebt. Breng ons daar eens vlug heen."

En zoo kwam het, dat de beide vrienden zich gemengd hadden onder den stroom van bezoekers en langzaam rondliepen door het huis, dat vergroot was met een aangrenzend winkelgebouw, en waarachter zich ook een wintertuin bevond — een half jaar geleden nog een timmermanswerkplaats.

En toen zij er een kwartier geweest waren, en zij even konden uitblazen op een vrijwel verlaten plekje in een hoek van de restauratiezaal, zeide Raffles op zachten toon:

"Je had gelijk, Brand — het is een heel dure stoomcarroussel! Er mankeerde maar heel weinig aan je opsomming — de gouden portier, de wijnroode looper, en de beide spaarzaam gekleede dames naast den ingang. Zelfs het luchtje beantwoordt volkomen aan je verwachtingen — alleen geloof ik niet dat het slaolie, maar olijfolie is. Is dat niet de waardige echtgenoot van onzen vriend Rafaele!"

Brand volgde den blik van Raffles, en zag tusschen al het gefonkel en gestraal van het monumentale buffet een zware vrouw staan, met knevels boven de oogen en onder den neus, voorzien van een torenhoog kapsel, met groote ringen in de ooren, en bijna evengroote aan de dikke vingers, die bevelen scheen te geven aan de beide mixers, in hun witte jassen, die naast haar stonden, en in hun zilveren shudders allerlei mengsels bereidden.

"Ja, dat is signora Lola Venosti, geboren Seganti. De booze wereld zegt dat zij nooit anders dan geboren Seganti is geweest. En daar hebben wij zoowaar eindelijk onzen braven gastheer in persoon! Hij schijnt het razend druk te hebben!"

Inderdaad was zoeven met haastige stappen een man naar het buffet komen loopen, gekleed in een smoking, met een sierlijk zwart dasje, het glimmend zwarte haar in één keurige scheiding geborsteld, de wangen nog wit van poeder, alsof hij zich zoeven nogmaals had geschoren, een zwaren knevel en koolzwarte, schitterende oogen onder borstelige wenkbrauwen.

"Ja, dat is Rafaele Venosti in hoogst deszelfs persoon," bevestigde Raffles. "Dat is de man, die in een half jaar tijds een zeer groote som bijeen heeft weten te brengen om deze bar te stichten! Maar hoe hij ook aan het geld is gekomen — het wordt een goede zaak, let maar eens op! De dansrage is nog geenszins geluwd, de Jazz viert nog altijd hoogtij, en met een combinatie van die twee, kan men voorloopig nog wel zeker zijn van goede verdiensten! Nu, Brand — ik geloof wel dat ik het nu gezien heb! Wij zullen nog even een kijkje gaan nemen in de danszaal, en dan weet ik genoeg — voorloopig althans."

Zij traden door een van de vier breede doorgangen in de danszaal, en te weerszijden zagen zij de tafeltjes op de beide amphitheatres reeds voor het meerendeel bezet.

Over het gladde parket, onder de scheurende, schetterende, misthoornachtige geluiden van saxofoon, bekkens en fluit, schoven talrijke paren, dicht aaneen gedrukt.

De twee vrienden liepen langzaam rondom den dansvloer, en juist wilden zij de groote ruimte weder verlaten, toen Brand zich plotseling in de hand voelde knippen.

Hij keek naar Raffles, maar zag niets bijzonders op diens gezicht, en toch moest hij het geweest zijn die hem het waarschuwingssein had gegeven.

"Wat is er?" vroeg hij nieuwsgierig.

"Kijk eens, maar zoo dat het niet opvalt, schuins voor ons, links, het tweede tafeltje van den hoek op de derde trede van het amphitheater! Die vrouw die daar een cocktail drinkt alsof het schoon water was, in gezelschap van dien blonden jongen. Zij draagt een japon met veel pailletten, behalve op den rug, want daar draagt zij in het geheel niets. Dat schrijft de mode tegenwoordig voor. Als men tegenwoordig een vrouw in avondtoilet op den rug ziet, zou men niet anders gelooven of zij verlaat zoeven haar bad. Weet je wie die vrouw is?"

Schijnbaar nonchalant liet Brand zijn blikken even door de zaal dwalen, over het met bezoekers gevulde amphitheater, tot zij ten-

slotte bleven rusten, op een zeer mooie, jonge vrouw met donkere oogen in een olijkleurig gelaat, die half met den rug naar hen toegewend zat.

Hij weerhield met moeite een kreet van verrassing, en zeide toen, nauwelijks hoorbaar:

„Zou ik haar niet kennen? Wel, dat is Lyvia Prykoff, het voormalige bendelid, sedert eenigen tijd gepromoveerd tot bolsjewiste, en die jou nog geen week geleden aan de galg heeft willen zien hangen!”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De wond aan den duim.

Raffles gaf niet dadelijk antwoord.

Hij bleef een oogenblik strak naar de vrouw zien, en het was bijna niet te gelooven, dat zij dezelfde furie was, die met haar nagels het gelaat van Henderson had opengereten in dolle woede, en hem zelf in het gelaat had gespoogen toen de drie mannen een week geleden des nachts waren binnengedrongen in het huis van een zekeren dokter Brown, waaronder zich de toegang bevond tot een geheime werkplaats, waar Russische bolsjewisten niet alleen hun propaganda voorbereidden, maar ook voornemens waren, valsche bankbiljetten te drukken, waarvan er reeds duizenden gereed waren, die nog slechts op verspreiding wachtten.

Bliksemsnel ging het hem door de gedachte, hoe hij en zijn beide vrienden slechts ternauwernood ontkomen waren aan den vreeselijken dood, dien de bolsjewisten aan hen hadden willen voltrekken. Raffles had bij die gelegenheid een groot gedeelte van de verborgen

strijdkas der communisten kunnen medeneemen, maar de politie had niets anders kunnen doen dan alle drukwerken, matrijzen, cliché's en letterspecie in beslagnemen, want toen zij kwam waren de vogels natuurlijk gevlogen.

En daar zat nu die vrouw, die zoo hysterisch gegild had, die het liefst Raffles zelf den strop om den hals had willen doen, en dronk rustig haar cocktail, terwijl een niet geheel nuchtere, blonde jongen, haar met verliefde kalfsoogen aanstaarde!

Het was bijna niet te gelooven, en toch wist Raffles, dat hij zich onmogelijk kon vergissen.

Het was wel degelijk Lyvia Prykoff, de minnares van Paul Alexandrowitsch Wonoroff, den Russischen bolsjewist, die naar Londen was gekomen, om daar zijn leer onder de Engelsche arbeiders te verbreiden, op de hardhandige wijze, waardoor de machthebbers in Moskou zich nu eenmaal een zekeren naam hebben gemaakt!

„Zie je haar nu voor het eerst?” vroeg

Brand, zonder een oog van de vrouw af te wenden.

„Nee, zoeven zijn wij haar al eenmaal gepasseerd, maar toen heb ik niet goed op haar gelet.”

„Zal ik de politie telefoneeren?”

„Ben je niet goed wijs? Wat zou dat geven? Geloof je dat de politie haar zal arresteeren?”

„Dat is nogal duidelijk! Wij weten toch, dat zij een gevaarlijke communiste is, dat zij een medeplichtige is van die mannen, die ons geheele muntstelsel wilden ondermijnen, met hun valsche bankbiljetten, en hier de roode vaan van de revolutie wilden hijschen?”

„Ja, zeker dat weten wij! Maar wil jij het soms voor de politie gaan getuigen?”

„Wil jij voor den rechter verklaren, dat wij in dien nacht in het huis van dokter Brown zijn binnengedrongen, deuren hebben opengebroken, paneelen hebben uitgezaagd, een waakhond hebben neergelegd! Wil je dat?”

Brand keek een oogenblik bedremmeld voor zich, en zeide toen met een flauwen glimlach:

„Nu, ik zou het liever niet willen! Er bestaat heel veel kans, dat de politie ons tevens zou vasthouden.”

„Daaraan behoef je geen oogenblik te twifelen, mijn waarde! Ik zelf ben zoo dwaas geweest, in hun onderaardschen kelder te verklaren wie ik was — en natuurlijk zou die helleveeg, die heks met haar mooi gezicht, aanstonds uitschreeuwen wie ik was en wat ik deed! Laten wij dus liever zoo verstandig zijn, en er de politie buiten laten. Voorloopig althans! Haar te waarschuwen en die vrouw aan te wijzen — en dan snel te verdwijnen, heeft natuurlijk evenmin eenig nut, want het zou de Justitie zeer moeilijk vallen, de noodige bewijzen tegen haar samen te brengen. Dat blijkt trouwens duidelijk genoeg uit de nonchalante wijze, waarop zij hier zit, alsof zij geen enkel gevaar te duchten heeft! Maar wij zijn nog niet van elkander af, schoone dame — wij hebben nog een appeltje met elkander te schillen!”

Raffles had dit juist gezegd, toen mijnheer Rafaele het tafeltje van de schoone vrouw naderde. Hij boog zich handenwrijvend naar haar toe, met een breede grijns om zijn dikke lippen, maar plotseling veranderde die uitdrukking op zijn gelaat, hij richtte zich op, en keek strak naar Raffles, ofschoon de vrouw klaarblijkelijk alle moeite had gedaan, het hem te beletten.

Bijna zonder zijn lippen te bewegen zeide

Raffles op zachten toon tot Brand, terwijl zij langzaam verder gingen:

„Zij heeft mij herkend!”

„Onmogelijk!” riep Brand verschrikt uit. „Hoe zou dat kunnen? Wij zien er thans heel anders uit dan op dien avond.”

„Ik zeg je dat ze ons heeft herkend! Zij zei iets tegen dien Italiaan, en die heeft zijn bewegingen en zijn tronie niet zoo goed in bedwang als zij! Zij maakte nog een snelle beweging om het hem te beletten, maar hij richtte zich op en keek naar ons met een heel andere uitdrukking op zijn gezicht en alles-behalve lachend, dat verzeke ik je.”

„Maar het is onmogelijk, Edward! Vooral bij het kunstlicht daar in den kelder geleek je absoluut niet op den man, die nu naast mij staat!”

„Mijn gezicht misschien niet, Brand — maar mijn hand wel! Die is dezelfde gebleven.”

„Wat bedoel je?” vroeg Brand ontdaan.

„Ik bedoel, dat ik de muis van mijn duim heb gewond, bij het openen van een der deuren. Het boorijzer gleed uit, en haalde het vleesch open. Ik heb daar in de opwinding niet dadelijk op gelet, maar het kan niet anders of eenige van die bandieten hebben de wonde gezien, die tamelijk hevig bloedde. Naderhand heb ik er mijn zakdoek om gewikkeld. En het is duidelijk dat in een week tijds zulk een wonde niet volkomen genezen is. Je weet zelf wel dat het litteken nog duidelijk te zien is. En zoo zie je alweder, beste Brand, dat het met mijn voorzichtigheid soms heel vreemd gesteld is. Ik heb een week lang, bijna met elke gelegenheid buitenshuis handschoenen gedragen. Ik had ze ook nog aan in de opera — omdat het mij te warm werd, heb ik ze in de auto gedachtenloos uitgetrokken, en toen wij zoeven rakelings langs die vrouw liepen, met mijn linkerhand ter hoogte van haar oogen, toen moet zij die wonde even duidelijk hebben gezien, alsof ik haar mijn hand met opzet had voorgehouden.”

„En daaruit zou zij maar aanstonds besluiten...?”

„Hoor eens hier, Brand, ik weet zelf wel dat mijn vermoedingen goed zijn,” viel Raffles hem een weinig ongeduldig in de rede. „En als er zich niets bijzonders voordoet, zijn zij ook ruimschoots voldoende, een latere herkenning onmogelijk te maken. Maar er is nog altijd de kleur van de oogen, de houding, de klank van de stem — en als daar dan bij komt een wonde juist op dezelfde plek, en van denzelfden, eigenaardigen vorm, als het mes van

een sikkeltje, dan maakt een sluwe vrouw allicht haar gevolgtrekkingen. Kort en goed — ik heb niet veel lust om hier langer te blijven, nu wij in het geheel niet vermomd zijn! Ik ben op het oogenblik Lord William Aberdeen, ik sta op het punt naar mijn huis in Cromwell Street terug te keeren, en als zij of een van haar handlangers, die wel in de buurt zullen zijn, mij daarheen volgen, dan kan ik evengoed dat huis dadelijk weer verkoopen, en al onze zware en langdurige arbeid bij het doorgraven van de tunnel die dat huis in verbinding moet brengen met onze woning in de Victoria Street is vruchteloos geweest! Het is mijn eigen ezelachtigheid geweest — en ik ben blij dat die Italiaan zoo slecht komedie speelt, en zich heeft verraden! Wij zijn nu althans gewaarschuwd! Kom vlug mee, Brand, voor zij iemand op onze hielen kunnen zenden!"

De beide vrienden liepen haastig voort, baanden zich een weg door de danslustigen, en hadden spoedig een der andere uitgangen van de zaal bereikt.

Maar zij kwamen daar bijna tegelijkertijd met signor Rafaele Venosti.

De Italiaan keek Raffles een oogenblik met een schuwen, wantrouwend blik aan, en al wendde hij zijn zwarte oogen ook dadelijk weer af — Raffles had dien blik gezien en er de beteekenis van begrepen. Hij op zijn beurt echter wist zijn gelaat volkomen in bedwang te houden, en er was niets anders op te lezen dan zorgeloze onverschilligheid toen hij in het voorbijgaan tot den man zeide:

„Je hebt je best gedaan, Venosti, het ziet er werkelijk heel aardig uit. Ik denk wel eens terug te komen."

De Italiaan maakte een diepe buiging en deed grijnslachend een paar stappen achteruit om de beide, blijkbaar rijke bezoekers, te laten passeeren.

Maar al keken Raffles en Brand niet om, voelden als het ware met een zesde zintuig, dat de blikken van den Italiaan hen volgden, totdat zij de gang bereikt hadden, die als bij een circus in een wijden boog om de danszaal heenliep, en uitkwam in de vestibule.

Zonder zich al te zeer te overhaasten, maar toch met bekwamen spoed lieten zij zich hun overjas geven, en stonden het volgende oogenblik op straat.

Toen Brand nog eens een blik achter zich wierp, zag hij achter in de vestibule, niet ver van de trap Venosti staan, die met een jongen kellner sprak, blijkbaar op een haastigen, zenuwachtigen toon.

Het gezicht van den kellner kon hij niet zien, maar de opgewonden tronie van den Italiaan des te beter.

„Zou die kerel ons willen verraden," vroeg hij op zachten toon, zonder Raffles aan te zien.

„Zonder den minsten twijfel — en voor een shilling, als het moet!" antwoordde Raffles schouderophalend. „Ik heb instinctief gevoeld dat die kerel een schurk is, en naar alle waarschijnlijkheid deel uitmaakt van een bandietenbende. Het zou mij zelfs niet verwonderen als hij tot de Raven behoorde. Ik ga verder en zeg dat hij deze bar heeft opgericht met gestolen geld, en alleen uitsluitend met het doel, een soort steunpunt te hebben, bij uitnemendheid geschikt om er aanvallen te beramen, en, als het moet uit te voeren, tegen de aangewezene slachtoffers! Bedenk maar eens welk een gemengd publiek hier komt, hoeveel schatrijke leegloopers, en naar gevaarlijke vermaken hakende vrouwen, menigmaal beladen met juweelen! Maar het is nu geen tijd om dergelijke bespiegelingen te houden, mijn jongen! Hoe eerder wij hier vandaan komen, hoe beter — en zoo mogelijk ongemerkt!"

„Daar komt Henderson in de verte al met onze auto aan!" fluisterde Brand verschrikt.

„Dan zal ik hem spoedig waarschuwen — de portier mag onzen wagen volstrekt niet zien!" zeide Raffles haastig.

Hij bracht twee vingers tusschen de lippen, en liet een zeer eigenaardig, doordringend gefluit hooren.

En niet zoodra had het geklonken of de groote limousine zwenkte vliegensvlug een zijstraat in en was in een onderdeel van een seconde uit het oog verdwenen.

„Hij is zijn gewicht in goud waard!" zeide Raffles lachend. „Onmiddellijk begrijpt hij het sein, en hij weet dat ik niet van den wagen gebruik zal maken!"

„Intusschen wilde ik wel, dat wij er veilig inzaten, Edward," zeide Brand mistroostig. „Ik heb het gevoel alsof het geheele personeel in de vestibule naar ons kijkt!"

„Dat is wat overdreven, Brand! Het zijn er maar vijf!"

„Hoe weet je dat?" riep Brand verbluft. „Je staat er met je rug naar toe?"

„Jawel, maar ik heb zooeven in mijn zakspiegeltje, in mijn hoed verborgen, den toestand eens opgenomen! Maar vijf is nog te veel, als zij zoo aandachtig naar je kijken! Ik geloof dat het hier een geregeld dievenhol is, en de politie zal verstandig doen, als zij deze

splinternieuwe inrichting duchtig in het oog houdt! Mijnheer de Italiaan zal wel alles doen, wat de Wet hem voorschrijft, maar niemand kan zeggen hoeveel dingen er hier achter de schermen gebeuren! Maar dat is iets van later zorg. In de allereerste plaats moeten wij uit de voeten zien te komen! Daar is een taxi!"

Raffles floot, en de wagen kwam voor het trottoir rijden.

"Waar naar toe mijnheer?" vroeg de chauffeur met een schorre stem, die verdacht naar slechte whisky rook.

Raffles gaf geen antwoord, maar keek eens in het roode, gemeene gezicht van den chauffeur, in de diepliggende, groene oogjes, floot zachtjes, en zeide met een kort lachje:

"Ik heb je niet nodig, vriend! Rijdt maar door!"

De man bromde een vloek, draaide zich om op zijn zetel en bracht den wagen weer in beweging.

"Waarom nam je dien man niet?" vroeg Brand zacht.

"Omdat zijn uiterlijk mij niet beviel! Hij kwam een beetje al te haastig aanrijden ook. Brand, je moet mij niet kwalijk nemen — maar je zult wel begrijpen dat ik vannacht een beetje achterdochtig ben uitgevallen! En Londensche chauffeurs die te vlug komen aanzetten op je fluiten — die zijn niet zuiver op de graat! Om kort te gaan, die man zag er uit alsof hij gaarne bereid zou zijn, zich te verhuuren in dienst van den duivel, en dus zeker in dien van de Bende der Raven. Wij zullen loopen, en drukke straten nemen, tot wij ongemerkt in een taxi kunnen stappen!"

Brand dacht er niet aan, om een tegenwerping te maken. Hij zag zelf zeer goed in, dat hij en Raffles zich daar onverhoeds, zonder de minste inleiding, in een zeer gevaarlijken toestand hadden gebracht, en dat alleen tengevolge van een vuurroode sikkelvormige schram aan den duimwortel van Raffles' linkerhand.

Zwijgend liepen de twee vrienden een oogenblik naast elkander, door de drukke straat, waar het nog licht was, want vele café's grensden hier aan elkaar en werden afgewisseld met bioscopen en dansgelegenheden.

Van tijd tot tijd nam Raffles zijn hoogen hoed af, en wreef zich over het voorhoofd als iemand die het zeer warm heeft, en dan nam hij telkens die gelegenheid te baat, een onderzoekenden blik te werpen in het kleine zak-

spiegeltje om te zien wat er achter hem voorviel.

Maar geen van de keeren zag hij eenig gezicht, dat hem achterdocht kon inboezemen.

Zoo liepen zij bijna twintig minuten voort. Brand in een toestand van ongekende spanning, want hij koesterde de vrees, die zeker niet ongewettigd was, dat een sluipmoordenaar van de drukte gebruik zou maken om Raffles onverhoeds een mes tusschen de ribben te steken.

Zij bereikten Soho Square, waar een aantal auto's in de file stonden, en hier pas trad Raffles haastig op het voorste voertuig toe, en zeide op zachten toon tot den chauffeur:

"Breng ons zoo vlug als je wagen maar wil rijden naar de Victoria Street, op den hoek van de King Edward Street! Rijdt wat je rijden kunt."

De man die den wagen bestuurde was een echte chauffeur uit Londen, en hij vroeg daarom volstrekt niets naders, nam met een snellen blik de elegante en dure kleeren op van zijn beide reizigers, opende het portier door achter zich te grijpen, en knikte.

De twee vrienden zaten nauwelijks of de wagen vloog met een schok vooruit, en reed weg met een snelheid die voor een oude huurauto werkelijk verbazend mocht worden genoemd.

Het was zoeven begonnen te regenen, en het achterrautje besloeg snel. Raffles wischte met zijn zakdoek den wasem weg, en trachtte naar buiten te zien.

Er waren verscheidene huurauto's die denzelfden weg schenen te volgen, en op ongeveer denzelfden afstand bleven van hun auto — maar het was onmogelijk te zeggen, of hierin lieden gezeten waren, die hen volgden met het bepaalde doel, hen niet uit het oog te verliezen.

Wat Brand betreft, hij begon zich wat geruster te gevoelen, want hij meende er bijna zeker van te zijn, dat er niemand in de nabijheid geweest was, toen zij op Soho Square in de auto stapten.

De rit duurde bijna drie kwartier.

Toen hield de auto met een schok stil.

De twee mannen stapten uit, en Raffles, die het geld reeds had gereed gehouden, betaalde haastig den chauffeur. Zij keken scherp rond, maar konden in de breede, vrij slecht verlichte straat, waar alle winkels reeds lang gesloten waren en in den nu staag neervallenden regen niets verdachts opmerken.

Er waren eenige voorbijgangers, die met op-

gezette kragen en opgestoken regenschermen zoo vlug zij konden voortliepen, en in het geheel geen notitie van hen namen.

Brand haalde verlicht adem, maar de stem van Raffles had nog een scherp klank, toen hij haastig en bevelend zeide:

„Laten wij voortmaken! Vlug de zijstraat in, en dan het huis binnen!”

Snel voortstappend liepen de beide mannen nog een eind de Victoria Street af, sloegen een zijstraat in, die volkomen verlaten was, staken die haastig over, en toen Raffles den kleinen sleutel in de deur stak van een tamelijk hooge schutting en die opende, wisten zij volkomen zeker, dat zij althans op dat oogenblik niet gezien waren.

DERDE HOOFDSTUK.

De nacht in de hotelkamer.

Na zonder eenig gerucht deze deur te hebben gesloten, slopen de beide mannen door den morsigen achtertuin en gingen het stille huis, dat op een hoek was gelegen, en twee ingangen had, aan de achterzijde binnen.

En nog geen vijf minuten later zaten zij beiden in de helder verlichte kamer, die als een slaapkamer was ingericht, maar die zij slechts zelden anders gebruikten dan om er zich te vermommen met behulp van de pruiken en kleederen, die zorgvuldig waren verborgen in groote kasten, onvindbaar voor dengeen die het geheim hunner plaatsing niet kende.

Terwijl Brand behoedzaam een uitstekend vervaardigde pruik van rosblond haar over zijn eigen blonde haren trok, zeide hij, onwillekeurig nog zacht sprekend, als vreesde hij, te worden beluisterd:

„Je bent zeker voornemens, hier te blijven overnachten!”

„Neen Brand! Het zou iets anders zijn, als onze tunnel reeds geheel gereed was, en het is heel jammer, dat onze Italiaan niet veertien dagen gewacht heeft met de opening van zijn Swastika Bar! Want dan zouden wij onze vijanden laten wachten tot zij groen zagen, zelfs al hadden zij ons tot hier gevolgd, en wij zouden kalm door onze geheime gang terug

zijn gewandeld naar ons huis in Cromwell Road.”

„Maar wat ben je dan van plan?” vroeg Brand op levendigen toon.

„Als wij ons vermomd hebben verlaten wij het huis door de andere deur, alsof wij reizigers zijn, die nog met den nachttrein ergens heen willen gaan, wij rijden naar een hotel, wij logeeren daar vannacht, en als wij dan onze vijanden nog niet op een dwaalspoor hebben gebracht, dan zijn zij werkelijk sluwder dan waarvoor ik hen houd — en je weet, dat ik niet gewoon ben, mijn tegenstanders te onderschatten!”

Brand gaf geen antwoord. Het plan lokte hem maar half toe. Er was nog altijd iets in zijn binnenste hetwelk hem waarschuwde, dat ieder gevaar nog niet geweken was. In hun lang leven van gevaarlijke avonturen had zich bij de beide mannen een soort van instinct ontwikkeld, misschien even krachtig als bij de dieren des wouds, die voor gevaar gewaarschuwd worden, door een eigenaardig gevoel, dat zij zich natuurlijk zelf niet kunnen verklaren.

Intusschen besteedde hij de grootste zorg aan zijn vermomming en een half uur later zou het onmogelijk geweest zijn, in dien rood-

harigen jongen met zijn slechts even aangeduide wenkbrauwen, zijn roode wangen, en zijn sloffenden gang, gekleed in een goedkoop confectie colbertje, den eleganten heer te herkennen, die een paar uur geleden in zijn onberispelijk gesneden rok door de danszaal van de Swastika Bar had gedrenteld.

Wat Raffles betreft — diens vermomming was nog meesterlijker. Hij zag er uit als een veekooper, met zijn verweerde tint, zijn ruige wenkbrauwen, zijn borstelige snor, het groenachtig uitgeslagen kaashoedje, en zijn geruite boufante, losjes geknoopt over een demi met kreukels en slecht aangetrokken.

Hij droeg hoge slobkousen met tien of twaalf lederen riempjes dichtgemaakt en in de vuist hield hij een van die knoestige stokken, die al degenen, die op de een of andere wijze met vee omgaan, bij voorkeur schijnen te dragen.

Een korte steenen pijp met slechte tabak gevuld, voltooide dit geheel.

Brand keek hem een oogenblik vol bewondering aan, en zeide toen:

„Al zou ik nog een halve eeuw blijven leven, en jij eveneens, Edward — nooit zou mijn bewondering verminderen voor de bijna angstwekkende gave, die jij bezit, om je in den huid van een ander te steken. Het zit hem niet alleen in de kleederen, maar vooral in de wijze waarop je ze draagt. Ik ken heldentenors die na een plankenleven van een kwart eeuw, nog niet kunnen gaan zitten met hun degen aan — maar ik zou zeggen dat je je heele leven nooit anders bent geweest dan een veekooper. Wie je zoo ziet, wil er wel een eed op doen, dat je gewoon bent te pruimen en in derde klasse coupé's op den grond te spuwen. Wie je ziet, die ruikt den stalmest, en die hoort de paardenhorsels om zijn hoofd zoemen. Je misstaat hier in deze kamer — je moest op een hooge sjees zitten, met de leidsels in je handen! Ik ken geen acteur, hoe beroemd ook, of hij zou je om je gave benijden!”

„Ik ken er een, die het mij gezegd heeft!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Wie was het?” vroeg Brand nieuwsgierig.
„Mounet Sully! Dat verbaast je? Heb ik je nooit verteld, dat die beroemde Fransche acteur een waarachtig vriend van mij is geweest — dat hij mijn waren aard gekend heeft? Nu, bij gelegenheid zal ik het je wel eens vertellen! Hij was het, die mij eens in zijn kleedkamer heeft toevertrouwd, een jaar van zijn leven te willen geven, als hij zoozeer een ander persoon wist te worden als hij dat

van mij wel eens had gezien. Laat eens zien — het is nu half een? Dan wordt het ook hoogtijd om te vertrekken! Blijf hier — ik zal eens in de duistere voorkamer gaan zien, of er zich niets verdachts voordoet.”

Brand bleef een minuut of tien alleen, en juist wilde hij gaan zien wat Raffles uitrichtte, toen deze weer binnentrad met de woorden:

„Ik kan niets bijzonders zien! Er loopen natuurlijk nog wat menschen, maar heel weinig, een politieagent, en een man met een lichtreclame op zijn rug! Ik kan ook moeilijk verlangen, geen levende ziel in de Victoria Street aan te treffen! Ben je klaar?”

„Ik ben geheel tot je dienst!”

„Steek dan je revolver bij je. Neem je valies, en ga mee. Zijn alle kasten behoorlijk gesloten? Op weg dan.”

De beide mannen traden op de gang, nadat Raffles het licht had uitgedraaid, sloten de kamerdeur af, gingen bij het licht van een zaklantaren de trap af, en bereikten de voordeur.

Raffles wilde deze reeds openen, toen hij zich bedacht, en zeide:

„Wij moeten toch een taxi hebben, want ik wil niet te dicht bij gaan. Het is misschien beter er een van een standplaats te laten komen!”

Hij trad op de telefoon toe, die geboekt was ten name van een zekeren William Brund, een ontdekkingsreiziger, die maar hoogst zelden in Londen vertoefde, en een oogenblik daarna had hij een taxi besteld.

Vijf minuten later stond de wagen voor de deur stil.

Raffles en Brand gaven den chauffeur niet eens den tijd, van zijn zetel te komen, maar traden naar buiten en liepen op den wagen toe, terwijl zij scherpe blikken om zich heen wierpen, zonder echter iets verdachts te kunnen zien.

Op den dichtstbijzijnden straathoek stond een man, haveloos gekleed, met een foxterrier aan een touwtje die bezig was een pijp op te steken, twintig meter verder wandelde bedaard een agent, en aan de overzij ging een vriend paartje voorbij, dat heel zeker aan gansch andere dingen dacht, dan huurauto's en veekoopers.

Voor het overige was er geen sterveling te zien.

Een paar auto's reden snel voorbij.

Raffles nam een oogenblik het gezicht van den chauffeur op, dat hem niets zeide, en gaf

den man op zachten toon het adres op van het „Theems Hotel” een derde klas gelegenheid, die hij zich van vroeger wel herinnerde. Het was op ongeveer twintig minuten rijdens van het huis gelegen, en bijna den geheelen nacht open, want het lag dicht bij de veemarkt en het slachthuis en stond er voor bekend, dat er veel paardenhandelaars en grondbezitters logeerden.

De chauffeur knikte slechts, het portier klapte dicht, en weer reden zij door het nachtelijke Londen, met de vreemde gewaarwording, dat zij voor iets onzichtbaars vluchtten, en dat gevoel was nog te zonderlinger, waar zij nog slechts weinige uren geleden zonder eenig kwaad vermoeden uit hun eigen auto waren gestapt, in de wijk van Soho.

Zij luisterden zeer scherp toe, en boven het gesnor van hun eigen motor, meenden zij nu en dan het geronk van een ander voertuig te hooren, maar telkens bleek het een auto te zijn, die hen in snelle vaart voorbijreed.

En toen de auto eindelijk stilhield voor het Theems Hotel, was er heinde en ver geen ander voertuig te zien.

Toen pas haalde Brand vrij adem. Ieder gevaar mocht nu wel als geweken worden beschouwd. Den volgenden morgen zouden zij vroeg opstaan, en bij het krieken van den dag hun eigen huis in Cromwell Road, door het kleine tuindeurtje in een troosteloos verlaten zijstraat bereiken.

De chauffeur werd weggezonden, en een oogenblik daarna stonden de beide mannen tegenover een slaperigen klerk, achter zijn toonbank gezeten, die hun lusteloos het groote register toeschoof, in een lijst keek, en als een lijstje opdreunde:

„Kamer 41 en 42 — derde verdieping — voor een nacht? — vooruit betalen — drie shilling met ontbijt — wekken? — goed — wel te rusten!”

En na deze even korte als duidelijke inlichting, na vooruit te hebben betaald, kregen Raffles en Brand de sleutels, aten snel iets in de gelagkamer, die er spookachtig uitzag, met zijn drie of vier kleine lampjes, zijn drie vermoeide reizigers, en zijn twee bleeke, haast in slaap vallende kellners en toen togen zij snel naar boven, en bevonden dat hunne slaapkamers met elkander gemeenschap hadden door een tusschendeur.

„Dat is een plezierig toeval!” zeide Brand verheugd.

„Wat bedoel je? Van die verbindingsdeur?”

Dat wist ik, Brand!” zeide Raffles glimlachend.

„Wist je dat de kamers 41 en 42 met elkander in verbinding stonden?” zeide Brand op een toon van ongeloof.

„Als ik het niet wist, zou ik om kamers hebben gevraagd, die wel met elkaar in verbinding stonden!” antwoordde Raffles. „Het is nauwelijks twee jaren geleden, dat ik hier eens een nacht heb moeten logeeren. . . .”

„En daarvan heb je dat onthouden? Dat is sterk! Ik wilde dat ik jouw geheugen had! Wij zullen zeker maar aanstonds gaan slapen?”

„Je ziet dat ik al bezig ben, mijn waarde Brand!” zeide Raffles, die reeds zijn overjas had uitgetrokken. Hij vouwde ze in de lengte op en legde ze toen op den grond voor de gangdeur.

„Wat doe je daar? Ben je bang dat ze mooi zal blijven?” vroeg Brand lachend.

„Ik sluit de deur reeds zoo goed mogelijk af!” antwoordde Raffles bedaard. „En ik zou je aanraden om hetzelfde te doen met je eigen jas!”

„Waartoe in 's hemelsnaam?” riep Brand verbaasd.

„Omdat een deurkier altijd gevaarlijk is. Je ziet dat onze sloten koperen plaatjes hebben die voor het sleutelgat hangen en het zoo goed als hermetisch afsluiten, maar de deurkieren zijn nogal breed, en het valt niet zoo moeilijk, daar onderdoor een vergiftig gas te blazen in een betrekkelijk kleine kamer als deze. Ik zal dan ook mijn raam openzetten, voor alle veiligheid, tenminste wanneer het niet op een balkon uitkomt!”

„Acht je die voorzorgsmaatregelen nu werkelijk noodig, Edward?” zeide Brand ontdaan. „Ik dacht dat wij thans wel volkomen veilig waren!”

„Dat kan men met kerels als degenen, die ons hebben willen hangen, nooit zeggen!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Maar wanneer je je deur goed afsluit, dan zal ons althans hier niets overkomen, denk ik! Ik laat de tusschendeur open. En nu welterusten — denk alleen maar aan je nachtrust! Ik heb gezegd dat wij om vijf uur gewekt moesten worden!”

De beide vrienden drukten elkander de hand. Brand ging terug in zijn eigen kamer, draaide den sleutel in het slot om, deed de knippen erop, en legde op zijn beurt zijn overjas op den grond, zoodat zij de smalle kier afsloot.

Hij trad op het raam toe, opende het, en keek naar buiten.

Er was nergens een balkon te bespeuren op deze verdieping, en het zou volkomen onmogelijk zijn, tenzij met behulp van een zeer lange ladder, dit raam te bereiken. Ook van het dak af zou het zoo goed als ondoenlijk zijn, nu reeds over anderhalf uur de dag weer zou gaan aanbreken. Het hotel lag aan een druk plein, en zelfs nu reden er nog voortdurend auto's heen en weer.

Op dit punt volkomen gerustgesteld sloot Brand het raam weder tot op een kier, ontkleedde zich, strekte zich in het tamelijk goede bed uit, en sliep zooals gewoonlijk binnen enkele oogenblikken.

Ook Raffles was zoo goed als onmiddellijk ingeslapen. Maar hij had een uiterst lichten slaap, die door het minste verstoord kon worden, en omstreeks twee uur in den nacht, toen deze reeds langzaam begon te wijken voor den dag, zat hij plotseling overeind in zijn bed, gewekt door een of ander zacht gerucht, waarvan hij den aard niet aanstonds kon bepalen.

Hij luisterde met de grootste aandacht, strekte voorzichtig zijn hand uit, en nam de zaklantaren van het nachtkastje, dat naast zijn bed stond.

Hij knipte de lamp aan, en richtte den lichtbundel op het slot van de deur. Het koperen plaatje bewoog zich.

Het was duidelijk dat aan den anderen kant van de deur iemand alles in het werk stelde, met behulp van een spijker of een ander scherp voorwerp, om het koperen plaatje van het slot te verwijderen, en verwijderd te houden.

Een oogenblik keek Raffles glimlachend naar dit spelletje. Hij wist bij ondervinding dat het bijna onmogelijk is, een spijker of iets anders puntigs te doen houden op de gladde oppervlakte van het koperen plaatje, dat telkens wegslipte.

Het ding ging de hoogte in, nog wat hooger, maakte een krampachtige beweging, en viel dan telkens weer terug, schommelde even om zijn as, en bleef hangen.

En toen kwam er beweging in de jas.

Degeen die daar achter de deur in de gang stond, poogde het kleedingstuk weg te schuiven, en nu en dan weerkaatste het licht van Raffles' lantaren in het flikkerende staal van een scherpe mespunt, die telkens even onder de deurreet te zien kwam, bij het pogen, de jas weg te duwen.

„Nu heeft het spelletje lang genoeg ge-

duurd!“ mompelde Raffles voor zich heen. „Wij zullen er eens een einde aan gaan maken.“

Hij stak zijn hand onder het hoofdkussen en haalde er zijn revolver onderuit.

Hij trachtte uit het bed te komen zonder eenig leven te maken, maar hij kon onmogelijk verhinderen dat het oude ledikant erbarmelijk kraakte.

Toen was hij er ook met een enkelen sprong uit, stond voor de deur, en toen moest hij nog de beide knippen terugschuiven en den sleutel in het slot steken, na het plaatje te hebben opgelicht.

Hoe kort dit alles ook duurde, en hoe snel hij ook handelde — het was voor den geheimzinnigen, nachtelijken bezoeker blijkbaar voldoende geweest om de vlucht te nemen, want toen Raffles tenslotte de deur openrukte, kon hij volstrekt niets of niemand zien in de spaarzaam verlichte gang.

Wel hoorde hij op eenigen afstand treden kraken onder de schreden van iemand die zeker op zijn kousen liep, maar hij begreep wel het volkomen nuttelooze van iedere poging, in dit groote huis een man te achtervolgen, die er wel voor zou hebben gezorgd dat zijn terugtocht gedekt was.

Toen hij het schijnsel van zijn lantaren op den grond richtte, zag hij daar iets liggen, dat veel op een zware fietsvoetpomp geleek. Er was een lange gummislang aan verbonden, aan het einde voorzien van een ijzeren buisje.

„Zooals ik al vreesde — giftgas!“ mompelde Raffles. „Het is tamelijk primitief, maar Brand en ik zouden er toch primitief aan gestorven zijn. En wat hebben wij hier? Ha, ha, mijnheer de moordenaar heeft in de haast zijn mes achtergelaten.“ Hij raapte het wapen op, waarvan het vlijmscherpe, smalle lemme onder de deur was vastgeklemd, trachtte even de letters te ontcijferen die op het heft stonden, en wierp toen het wapen op het bed.

Hij wilde de deur reeds weder sluiten, toen zijn aandacht getrokken werd door iets wits, tegen de deurpost.

Het was een stuk papier, met behulp van een punaise daarop vastgestoken.

Raffles nam het eraf, droeg de gaspomp naar binnen, sloot de deur weer zorgvuldig, deed er de knippen weer op, en opende toen het briefje.

En bij het licht van zijn zaklantaarn las hij het volgende:

„John Raffles!

Je dacht ons te ontsnappen? Je kent ons niet! Dit is de manier waarop wij ons wreken op verraders en vijanden! Je kameraad laten we in leven — zoolang wij

hem noodig hebben! Hij moet ons het geld teruggeven, dat jij ons hebt ontstolen — je weet wel waar!

DE RAVEN."

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

In doodsgevaar.

Raffles wierp het briefje glimlachend op de kleine tafel in het midden van het vertrek, voegde er het mes bij, gleed weer in bed, doofde zijn lamp, en sliep een oogenblik later even rustig, alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Hij wist wel dat dezelfde man zeker niet zou terugkomen, en over een half uur was het klaarlichte dag.

Hij sliep juist tot half vijf, toen er op zijn deur werd gebonsd, en een rauwe stem hem verzocht op te staan, en ging dadelijk Brand wekken.

De jongeman sliep nog vast, en Raffles keek een oogenblik glimlachend op hem neer.

Toen wentelde hij hem zachtjes een paar malen heen en weer, hem bij den schouder

vasthoudend, en zeide, toen Brand een paar verwilderde oogen opsloeg, blijkbaar niet zoo spoedig wetend waar hij was:

„Zou je niet eens wakker worden? Het is een heerlijke dag. Heb je goed geslapen?"

„Veel beter dan ik durfde hopen! Jij ook?"

„Zoolang ik sliep — sliep ik ook heel goed. Maar ik ben wel wakker geweest. Ik heb bezoek gehad, moet je weten!"

Brand was dadelijk klaar wakker en keek Raffles ontsteld aan.

„Bezoek?" herhaalde hij ontdaan. „Van-nacht? Van wien?"

„Daarop kan ik je tot mijn spijt geen antwoord geven! Want de man die mij bezocht was wat haastig gebakerd, en nam de vlucht, voor ik zijn gezicht kon zien. Maar hij was

zeker niet vriendelijk jegens mij gezind, want hij kwam met giftgas en een dolk zoo scherp als een scheermes!"

Brand was met een sprong zijn bed uit, en er klonk angst in zijn stem, toen hij uitriep:

„Hoe is het gegaan? Ik begrijp niet dat je mij rustig hebt laten slapen!"

„Waartoe zou het gediend hebben om je wakker te maken!" hernam Raffles schouderophalend. „De man was nu eenmaal weg, en ik wist wel dat hij niet meer zou terugkomen vannacht!"

„Maar dan staat het ook vast, dat wij vannacht gevolgd zijn!" hernam Brand stampvoetend.

„Dat is helaas niet te loochenen. Zij moeten zeer sluw te werk zijn gegaan. Of misschien de laatste chauffeur in hun dienst is geweest? Of ik er wel verstandig aan heb gedaan in het huis in de Victoria Street een auto te bestellen? Of dat leelijke foxterriertje ons misschien de baas is geweest? Ik weet het niet, Brand — maar dit staat vast, dat de kerels heel wat slimmer zijn, dan waarop ik meende te kunnen rekenen! Nu, wat gebeurd is is gebeurd — wij zijn den dans gelukkig ontsprongen, en misschien geven de schurken de achtervolging nu wel op!"

Maar Brand schudde het hoofd en hernam:

„Dat geloof ik niet! Zij weten nu waar je bent — en je kunt er wel zeker van zijn, dat zij al hun handlangers gemobiliseerd hebben om dit hotel te bespionneeren!"

„Daar moeten wij het op wagen! Het is in ieder geval klaarlichte dag en ik denk niet dat zij dan een aanslag zullen durven beraamen!"

Brand gaf geen antwoord. Hij kende de onbeschaamdheid en ook de wraakzucht van de lieden, die hun doodsvijanden waren, en vooral van Lyvia Prykoff, de Russische nihiliste. Wat zou hij er niet voor gegeven hebben, als de politie dit gevaarlijke schepsel, nog gevaarlijker door haar schoonheid, had kunnen arresteeren! Hij huiverde als hij dacht aan de mogelijkheid, dat Raffles opnieuw in de macht van dat creatuur zou geraken.

Een half uur later zaten de beide mannen vrij zwijgend aan het ontbijt, in de schamele eetzaal van het hotel, waar zij wegens het vroege uur zoo goed als alleen waren, en zij hadden geruimen tijd besteed aan een bestudeering van de drie of vier vroege gasten die tegelijk met hen in de kamer waren. En hoe wantrouwend zij ook geworden waren — het

was hun onmogelijk, in die menschen iets anders te zien dan eenvoudige handelsreizigers, in elk geval onschuldige menschen, die met de Bende volstrekt niets uitstaande hadden.

Brand ging alleen eens een kijkje op straat nemen, waar het langzamerhand een weinig drukker werd, en toen hij terugkwam stond zijn gelaat ernstig.

„Ik geloof dat wij ditmaal onze vingers gebrand hebben, Edward!" zeide hij mistroostig. „Ik heb op straat verscheidene verdachte tro nies gezien, die mij weinig goeds zeggen."

„Mijn waarde, daar is een stad als Londen altijd vol van!" zeide Raffles glimlachend.

„Dan hebben hun bezitters elkander zeker rendez-vous gegeven in de nabijheid van ons hotel!" hernam Brand schamper. „Ik heb tenminste wel acht of tien kerels geteld, die langzaam voorbij liepen, en die ik niet gaarne onder mijn vrienden zou tellen! Wat zijn je plannen? Ben je voornemens, regelrecht naar huis te gaan?"

„Nee Brand, dat zou veel te gevaarlijk zijn. Dat kan niet gebeuren, voor wij er volkomen zeker van zijn, dat zij ons spoor verloren hebben. Ja, als ik hier de noodige vermomningsmiddelen had, dan zou alles al heel eenvoudig in zijn werk gaan! Wij zouden dan bijvoorbeeld langs een achteruitgang kunnen vertrekken als leveranciersbedienden, slagernechts of iets dergelijks, zonder eenige argwaan te baren. En eenmaal buiten hun gezichtskring, zou ik wel eens willen zien, dat zij ons spoor zouden kunnen hervinden!"

„Ik heb twee kerels met een hond gezien!" hernam Brand hoofdschuddend.

„Daar zou ik mij niet erg om bekommeren. Een hond volgt meestal het spoor van de gedragen kleederen, niet van den man! Als wij dus beschikken konden over volkomen nieuwe kleederen, en een bad zouden kunnen nemen, dan zou een hond ons zeker niet zoo spoedig kunnen volgen, en heelemaal niet, als wij bijvoorbeeld een bestelauto namen!"

Brand dacht een oogenblik na, en riep toen uit:

„Dan heb ik er iets op gevonden! Ik ga hier alleen weg, zij zullen mij wel met rust laten, want op mij is het niet gemunt. Wij nemen den logementhouder voor zoover het noodig is in het geheim, spelden hem iets op de mouw, en ik keer terug met splinternieuwe kleederen, ondergoed ook, en alles wat we kunnen noodig hebben om ons te vermommen. De hotelhouder zal ons wel een achteruitgang kunnen wijzen, bestemd voor de winkel-

knechts, slaggers en kruideniers, en zoo zullen wij ongemerkt kunnen ontkomen!"

Raffles bleef een oogenblik in gepeins verzonken zitten, en raadpleegde toen zijn horloge. Toen zei hij langzaam:

„Misschien is dat wel de beste oplossing! Wij zijn hier niet al te ver van de Victoria Street. Tracht zooveel mogelijk ongemerkt weg te komen, pak daarginds een valies met vermommingen, en keer dan door de achterdeur weer terug. Het is zeer waarschijnlijk dat zij je zullen volgen, maar zij kunnen toch in ieder geval niet door een valies heen zien."

„Maar daar bedenk ik iets, Edward — als die kerels mij volgen, wat als een paal boven water staat, dan zullen zij mij ook het huis in de Victoria Street zien binnengaan, en aldus wordt er een kostbaar geheim van ons verraden!"

„Er valt niets meer te verraden, Brand!" zeide Raffles kortaf. „Als zij het huis zelf niet kennen, dan weten zij ongeveer wel waar het ligt. En toch heb je gelijk — wij moeten de kansen zooveel mogelijk trachten te verminderen, dat zij de juiste ligging van ons steunpunt ontdekken. Dan doe ik het volgende voorstel. Je gaat niet naar het huis in de Victoria Street, maar naar het eerste het beste groote warenhuis. Daar zijn kleeren in overvloed te vinden, van allerlei soort. Je kunt er slaggersjassen koopen, zoowel als sportcostuums. De balsmasqué-tijd ligt nog niet ver achter ons. Je zult er ook aan wat pruiken en zelfs schmink kunnen komen. Misschien heb je zelfs het geluk dat je in een van die reusachtige gebouwen in de drukte je achtervolgers kwijtraakt! Doe het vlug — het is reeds bij half negen — dan zal ik intusschen eens met onzen waarden logementhouder gaan spreken."

„Ik zal het doen, Edward! Dat lijkt mij de beste oplossing! Hier opgesloten te zitten als een rat in de val — het denkbeeld is mij onverdragelijk! En ik zou liever alles wagen, dan nog een nacht hier doorbrengen. Zul je je althans in acht nemen, terwijl ik weg ben?"

„Lieve hemel, Brand, wat zou mij hier in 's hemelsnaam kunnen overkomen, in deze gelagkamer? Je gelooft toch zeker niet, dat zij mij door een raam heen zullen neerschieten, zooals ze in Amerika wel eens beproefd hebben? Dat gaat hier gelukkig niet zoo gemakkelijk!"

Brand was reeds opgestaan, en ging haastig zijn toebereidselen maken. Een oogenblik daarna wist hij dat het hotel inderdaad een achteruitgang had, bestemd voor de leveran-

ciersbedienden, maar hij wist ook, dat die achterstraat al even goed bewaakt werd als het voorplein waaraan het logement gelegen was. Schijnbaar onopvallend drentelden daar eenige mannen op en neer, maar nooit zoover, of zij konden die kleine deur voortdurend in het oog houden.

Maar Brand liet zich niet zoo spoedig vrees aanjagen. Hij wilde hier tot iederen prijs weg, en vooral wilde hij Raffles doen ontkomen. Op hem zou misschien zelfs minder gelet worden, maar aan den persoon van Raffles zouden zijn vijanden zich vastklampen als wolven aan het achtervolgde hert, nu zij hem eenmaal terug gevonden hadden.

Als bloedhonden zouden zij zijn spoor volgen, wel wetend, dat hij onmogelijk de gelegenheid had kunnen vinden, zich te vermommen.

Het was bijna negen uur, toen Brand, die zich van zijn pruik ontdaan had, en een groote pet met een breede klep van een der koks had geleend, het hotel door de achterdeur verliet. Raffles bleef alleen.

Hij begreep dat hij wel minstens een vol uur zou moeten wachten, en dien tijd zou hij moeten doorbrengen, zonder zich al te zeer te vervelen.

Hij las de ochtendbladen, keek aan de leestafel een paar geïllustreerde bladen van vele weken geleden, en ging eens uit een der twee groote ramen kijken.

Het drukke morgenuur, dat, waarop de honderdduizenden kantoor- en winkelbedienden zich naar hun werk begeven, was reeds voorbij, en het was hier tamelijk stil. Aan den overkant drentelden wat menschen, baliekluiwers, een dronken matroos, maar er was niet heel veel bijzonders aan te zien op dien afstand.

Maar toen werd het oor van Raffles plotseling getroffen door de klanken van een viool.

Zij kwamen blijkbaar van de straat.

Een oogenblikje daarna zag hij langzaam, al spelend, een jong meisje komen aanloopen, een kind nog bijna, dat door een oudere vrouw werd vergezeld, die het geld voor de kleine speelster ophaalde.

Den tijd dien zij niet noodig had voor dit werk, besteedde zij aan het betokkelen van een gitaar.

Het meisje speelde lang niet kwaad, ofschoon het instrument miserabel was, en Raffles keek vol belangstelling naar haar mager gezichtje, en haar groote, donkere oogen.

En zooals altijd gaf hij ook nu gehoor aan zijn eerste aandrang, om een paar woorden te wisselen met dat slechts spaarzaam gekleede kind, en er zich van te vergewissen, of het niet de moeite zou loonen, iets voor haar te doen.

Hij verliet de gelagkamer, trad in de vestibule, waar een soort van portier heen en weer liep, die juist op het punt scheen te staan, de kleine straatmuzikante te verjagen, en daalde een paar treden af, die naar de straat voerden, blootshoofd.

Hij luisterde nog enkele oogenblikken, en wilde juist het meisje aanspreken, toen de vrouw haar gitaar liet zakken, en hem het geldbakje voorhield.

Raffles stak de hand in zijn zak, haalde er een groot zilverstuk uit, en wierp het in het bakje.

Maar de vrouw maakte een onhandige beweging, en een der scherpe randen van het blikken ding, oud en roestig, kraste hem over de handpalm.

De vrouw mompelde een verontschuldiging op het zien van een paar druppeltjes bloed, rammelde met het bakje, en hield het, vruchteloos, aan enkele anderen voor.

Raffles had het druppeltje bloed reeds met zijn zakdoek weggewischt, en wilde op het meisje toetreden, toen hij zich plotseling voelde overvallen door een vreemde duizeligheid, die hem zoo snel hij kon naar een steunpunt deed grijpen.

Hij leunde met een hand tegen de deurpost, en wilde den portier te hulp roepen, die het echter juist op dat oogenblik druk had met een nieuwen reiziger, die zooeven was aangekomen, en zeker een kamer wilde hebben.

Onmiddellijk, maar te laat, begreep Raffles den geheelen toelag. Dat ellendige wijf met haar zoetsappigen grijnslach was een handlangster van de bende, en hij had nog juist het besef om te begrijpen, dat de uitstekende, scherpe rand van het geldbakje bestreken moest zijn geweest met een zeer snel werkend, bedwelmend middel. Hij zag de dingen in een nevel, en de straat scheen voor hem op en neer te dansen.

Toch begreep hij flauwtjes hetgeen er nu bliksemsnel volgde.

Er kwam een groote auto aanrijden, die op een tiental meters afstand had stil gehouden, en bijna op hetzelfde oogenblik, trad de zwaargebouwde reiziger die zooeven was aangekomen weer naar buiten, lichtte den weerloozen man van den grond, en droeg hem de twee treden af.

Alles scheen van te voren zorgvuldig te zijn voorbereid, want het verliep alsof het vele malen was gerepeteerd: het portier van de auto werd van binnen geopend, en de sterke kerel die Raffles droeg had niets anders te doen dan hem door dat geopende portier naar binnen te schuiven, hetwelk dadelijk weer toeklapte, en naast den chauffeur te springen, die zijn motor niet had afgezet, zoodat hij onmiddellijk in vliegende vaart kon weggrijden.

Maar toen had ieder besef van de werkelijkheid Raffles ook reeds verlaten. Een soort van mist golfde om hem heen, de klanken van enkele woorden drongen maar vaag tot hem door, als door een laag watten — de mist werd met vurige tongen voor een kort oogenblik doorvlamd en toen viel een dikke duisternis plotseling op hem, en hij verloor ieder begrip van tijd en ruimte.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De eeuwige druppel.

Van het geheele tooneel, dat nauwelijks eenige seconden had geduurd, was alleen de verblufte portier de getuige geweest, en natuurlijk ook de vrouw met het kleine violistje, maar die hadden zich volstrekt niet gehaast om weg te komen. De vrouw scheen zelf erg verrast te zijn door wat er was voorgevallen.

En toen de portier eindelijk begreep, dat dit wel eens een ernstige zaak kon zijn, en alarm ging maken — toen was er van de geheele auto niets meer te zien. Die reed op dat tijdstip reeds in snelle vaart door Londen, en zocht de wijken op den rechter Theems-oever op. Na een rit van bijna een half uur hield de wagen eindelijk stil terzijde van een vrij hoogen muur, die zich over een afstand van bijna honderd meter uitstreckte langs een groot fabrieksterrein. Aan den anderen kant bevond zich een schutting, bijna even lang, die een terrein afsloot, hetwelk reeds vele jaren diende als opslagplaats van een slooper, wiens specialiteit het opkopen van oude, afgedankte schepen was. Er lagen daar oude schroeven, waarvan ieder blad wel drie meter lengte had, machineonderdeelen, spanten, dekplaten, oude ketels — en dat alles stijf verroest, en dat alleen nog maar waarde had als oud metaal.

Slechts zeer zelden vertoonde zich daar iemand, of het moest zijn om er nieuwen voorraad te brengen en iets van den ouden rommel weg te halen.

Er was een half vermolmde deur in de schutting, recht tegenover een deur in den fabrieksmuur, en voor deze stond de auto eindelijk stil, de groote kerel sprong van zijn plaats naast den chauffeur, duwde de deur zonder eenige moeite open, en in een oogwenk was de bewusteloze gevangene naar binnen gedragen, door denzelfden man, thans geholpen door iemand, die reeds in de auto had gezeten. Dadelijk reed het voertuig weer verder, en de deur ging dicht.

„Waar moet hij nu heen?" vroeg de groote

kerel brommend. „Het water is vol schuiten — ze zullen ons kunnen zien!"

Inderdaad grensde het opslagterrein aan een korten zijarm van de Theems, een soort van haven, vol steigers, en de afstand was niet zoo groot, of het moest mogelijk zijn, die twee mannen te zien, die daar iets zwaars tusschen hen in droegen.

Maar de kleinste zei grof:

„Je lijkt wel gek, Jim! Wij zijn er immers dadelijk! Hier — achter de schroef!"

De twee mannen met hun bewusteloozen gevangene waren op dat oogenblik juist achter de reusachtige, driebladige scheepsschroef, die op een plek lag, niet ver van een zoogenaamde loopkat, een van die hefkransen, die zich voortbewegen over rails, en die zware lasten kunnen dragen.

En hier waren zij volkomen verborgen voor iederen nieuwsgierigen blik, want het was alleen mogelijk, van de zijde van de rivier een blik te werpen op het opslagterrein.

Juist achter een van de bladen was de bodem bij uitzondering niet bedekt met allerlei roestige rommel, met uitzondering van een grooten ring — en die bleek niet los te liggen.

Want toen de kleinste der beide mannen er aan getrokken had, trok hij tevens een klein luik open, van half vergane planken, dat een kelderruimte bleek af te dekken.

„Hoe krijgen we hem naar beneden?" pruttelde de grootste rekel.

„Het makkelijkste zou zijn, hem gewoonweg te laten vallen!" grinnikte de ander.

„Dan zou je Livia hooren! Ik zou haar niet meer onder de oogen durven komen!" zeide op verschrikten toon de man, die met den voornaam Jim was aangesproken. „Het is hier zoo donker als de hel — ik kan bijna niets zien! Wacht, ik zal hem dwars over mijn schouder leggen."

Hij lichtte den bewusteloze op, en legde hem over den schouder waarop hij voorzichtig, ruggelings loopend, de smalle ijzeren trap

begon af te dalen, eigenlijk niet veel beter dan een ladder, die zes meter lager eindigde.

De ander had het luik reeds weder gesloten, en het licht van zijn zaklantaarn bescheen een holle ruimte, naar alle schijn een groote pakkelder, die vroeger behoord had bij een groot pakhuis, dat op deze zelfde plek had gestaan, en door een brand geheel vernield was.

Het water sijpelde aan alle kanten traag door de slecht gepleisterde muren, en het rook er dof naar aarde en bederf.

De twee mannen hadden hun last weder opgenomen, nadat de kleinste zijn zaklantaren aan een haak op zijn borst had bevestigd, en droegen hem voort, tot de kleinste met zijn voet schopte tegen een stevige deur, en uitriep:

„We hebben hem! Maak eens open!”

Er moesten echter vlug nog eenige wachtwoorden worden gewisseld, voor er daarbinnen eenige grendels weggeschoven werden en de deur openvloog.

Op den drempel van de deur, die toegang bleek te geven tot een tamelijk helder verlicht vertrek, een met planken afgeschoten ruimte van den grooten kelder, stond Lyvia Prykoff, de Russische nihiliste, die Raffles zoo bitter haatte.

Haar oogen fonkelden van een helsche vreugde, toen zij daar het beweginglooze lichaam zag, en zij liet een schel lachje hooren, terwijl zij uitriep:

„Dat heb je heel knap gedaan, Jim Peanut en jij hebt hem goed geholpen, Dan Hare! Wees er maar zeker van, dat de hoofdmannen dat niet zullen vergeten! Breng hem nu spoedig binnen. Wij zullen eens zien wat hij nu te vertellen heeft, die dappere held!”

Raffles werd binnengedragen, de deur werd weder met de knippen gesloten, en een achttal mannen omringden haastig den bewusteloze.

„Weet je zeker dat hij het is, Jim Peanut?” vroeg een van hen, een man met een duister gelaat en breede kaken.

Maar Peanut haalde de schouders op, en antwoordde:

„Het kan niemand anders zijn, het is precies dezelfde die gisteravond in de slaapkamer was, en die ze hebben nagegaan van de Victoria Street af. Je kunt trouwens wel zien dat hij een pruik draagt, want die is verschoven bij het dragen. . . .”

En met een ruk trok hij Raffles de pruik van het hoofd.

Lyvia was naderbij getreden. Zij keek met

een blik van duivelsche zegepraal neer op het witte gelaat met de gesloten oogen van den man dien zij op zulk een sluwe wijze weder in haar macht had weten te krijgen. In haar zwarte oogen brandde een duistere vlam, toen zij, na hem een oogenblik te hebben aangestaard, op doffen toon sprak:

„Nu zul je ons niet meer ontkomen, jij hondsvod! Je hebt ons de grootste schade berokkend, je bent de oorzaak geweest, dat mijn minnaar gedood werd, en je zult er voor boeten! Maar eerst zul je je geheimen openbaren, je zult ons het geld teruggeven, dat je ons ontstolen hebt, en je zult ons zeggen waar je geheime schatkamers zijn! En al ben je nog zoo sterk, al vrees je den dood niet — ik zou wel eens willen zien, of je bestand bleek te zijn tegen onze middeltjes om iemand aan het praten te brengen ha, ha, ha! Waar is de man die hem weer tot bewustzijn kan brengen? Maar wacht een oogenblik — doorzoek eerst zijn zakken. Als dat in het huis van Brown op een meer afdoende wijze was gebeurd — dan zou mijn minnaar nu nog leven! En John Raffles zou op dit oogenblik door de wurmen worden opgevreten!”

Een paar van de mannen begonnen de zakken van Raffles haastig te doorzoeken, en alles wat zij daarin vonden, legden zij voor Lyvia neer op een zware tafel, van dikke planken gemaakt.

Het was trouwens niet veel bijzonders. Een gewoon zakmes, met een kurketrekker en eenige andere voorwerpen, zooals de padvinders ze wel gebruiken, wat klein geld, sigaretten, een pijp en tabak, een ouderwetsche, gebreide beurs, zooals veehouders ze nu nog wel gebruiken, en enkele andere dingen, waaronder wel het voornaamste was een geladen browning.

Maar de vrouw was nog niet tevreden. Zij zelve knielde naast hem neder, ontstopte het vest, en zocht naar een zak, die zij niet vond, zij betastte zijn borst, voelde in de mouwen, en richtte zich toen pas op met de woorden:

„Het is goed zoo! Nu ben ik zeker, dat hij niets meer bij zich heeft, waarmede hij ons zou kunnen schaden — voor het geval hij zich eens mocht bevrijden, en dat geloof ik haast niet! Bindt hem in ieder geval maar vast, nog voor hij weer tot bewustzijn komt, mannen! Hij is een sluwe vos, en men moet zich voor hem in acht nemen.”

De bewusteloze werd omgewenteld, en

met duimdikke touwen werden hem de armen achter op den rug samengesnoerd.

„Zijn voeten ook?” vroeg een hunner, de vrouw aanziende.

„Dat is voorloopig niet noodig — want ik zelf zal wel zorgen dat hij niet wegloopt!” antwoordde de vrouw met een grimmig lachje.

Nu maakte zich een man van de kleine groep los, beter gekleed dan de anderen, met een bleek, lang uitgerekte gezicht, en een ijl, blond baardje.

Hij boog zich over den bewusteloze heen keek hem even in het wit van de oogen, na het ooglid te hebben opgetild, en bromde toen:

„Nu, mijn middeltje heeft uitstekend, gewerkt, Lyvia, dat kun je niet ontkennen!”

„Ik ontken het ook niet, Joseph, en — je zult je belooning ontvangen!” zeide Lyvia. „Als je maar niet denkt dat ik ze je persoonlijk zal geven, want dan heb je het mis!”

De man wierp haar een verwijtenden blik toe uit zijn fletsblauwe oogen, maar hij zeide niets, stak de hand in den zak, haalde er een klein fleschje uit, dat een heldere vloeistof bevatte, en ontkurkte het.

Hij rook er even aan, haalde toen een klein étui te voorschijn, nam daaruit een fijn injectiespuitje, en zoog er een paar druppels in van den inhoud van het fleschje.

Na dit zorgvuldig gekurkt en bij zich te hebben gestoken, terwijl alle mannen en de vrouw zwijgend en ongeduldig toekeken, sloeg hij de mouw van den bewusteloze een weinig terug, ontblootte zodoende den pols, en drukte de naaldscherpe punt van het injectiespuitje in het witte vleesch.

Hij trok het instrument terug, beschouwde den druppel bloed, bijna zwart van kleur, die langzaam uit het kleine wondje welde, en knikte goedkeurend.

„Een door en door gezond sujet!” sprak hij, op den toon van een docent, die college houdt. „Niet het minste spoor van bederf in het bloed, een constitutie van staal....”

„Houdt maar op met je lofspraak, Joseph Key!” viel Lyvia hem kortaf in de rede. „Hij is John Raffles, en dat is voldoende! Hoe lang zal het duren voor hij weer tot bewustzijn komt?”

„Bij hem zeker niet langer dan tien minuten!” antwoordde Key, die zijn injectiespuitje zorgvuldig afwischte met een lapje van zijde.

„Dat is nog lang genoeg!” hernam de vrouw ongeduldig. „Ik brand van verlangen om zijn blikken op mij gevestigd te zien! Ja, mijnheer Raffles zal verwonderd zijn! Ik wil den doods-

angst in zijn oogen lezen! Ben je haast klaar met dat spuitje, Joseph! Je lijkt waarachtig wel een kind, om dat alles zoo goed schoon te maken.”

Key hief even zijn blauwe oogen naar haar op, en zeide toen schouderophalend:

„Je praat over dingen waar je niets van weet, Lyvia! Wanneer ik eens iemand met dit goedje inspoot, al was het maar met een honderdste gram, die niet van te voren bedwelmd was met zijn tegengif — dan zou hij vijf minuten later opgehouden hebben te leven! Geloof je dus niet dat ik verstandig doe, dit spuitje grondig te ontsmetten?”

De vrouw had onwillekeurig een stap teruggedaan, met een huivering, en zij zeide nu niets meer, maar bleef onafgebroken staren naar het onbewegelijke gelaat van den gevangene.

Traag verstreken de minuten.

Toen begon er heel langzaam wat kleur te komen op het gelaat, dat bleek was geweest, ondanks het laagje kleursel, waarmede Raffles het had bedekt.

De oogleden trilden, de mondhoeken bewogen zich even, de beenen trachtten zich te ontspannen, en toen, heel langzaam, gingen de oogleden op, als met moeite, en de oogen, zonder begrip nog, dwaalden zoekend in het rond.

Snel kwam er meer leven in die oogen, en zij gingen van den een naar den ander tot zij tenslotte bleven rusten op het gelaat van de vrouw, dat zich dicht over het zijne had heen gebogen.

Toen gingen ook de lippen vaneen, en spottend klonk het:

„Wel, daar hebben wij zoowaar onze Lyvia Prykoff! Nu, onhoffelijk ben ik niet gaarne, maar ik kan niet zeggen dat ik bijzonder prijs stel op de hernieuwde kennismaking. Is het onbescheiden, om te vragen, waaraan ik deze onderscheiding te danken heb?”

„Wel, wel, dat is weer een heele mond vol!” zeide Lyvia sarrend. „Wij zullen eens zien, of je — laten wij zeggen over een uur nog zoo veel te praten hebt! Dat had je niet gedacht, nietwaar, mijnheer Raffles?”

„Het is meer, dan waarop ik had durven hopen!” antwoordde Raffles sarcastisch. „En ik moet bemerken, dat gij zoozeer op mijn aanwezigheid gesteld zijt, dat ge mij zelfs hebt belet, weer heen te gaan! Dat noem ik — iemand met vaste banden aan zich binden!”

„Heel aardig!” zeide de vrouw met een schel lachje. „Je schijnt je geestigheden niet zoo spoedig te verleeren. Nu, wacht maar —

ik denk wel dat je een toontje lager zult zingen, als de tijd een uur ouder is. En zeg nu eens eerlijk — hoe vond je onze truc?"

„Maar die was voortreffelijk!" antwoordde Raffles aanstonds. „Als ik er iets op heb aan te merken, dan zou het zijn, dat zij niet volkomen — oorspronkelijk is! Ik zou mij al heel sterk moeten vergissen, als ik zeg, dat een zekere Raffles eigenlijk de uitvinder is geweest van dit middeltje, waarvan ik intuschen den eenvoud gaarne wil erkennen. Ik gebruik in dergelijke omstandigheden echter meestal een ring, of een in den handpalm verborgen hollen naald, — en ik wil wel toegeven, dat het roestige centenbakje ook voor mij nog nieuw was! Mijn hulde! En nu wilt u mij zeker wel toestaan u op mijn beurt een vraag te doen!"

„O ja, vraag maar gerust hoor!" sprak de vrouw, op denzelfden sarrenden toon. „Wat wou je zoo graag weten?"

„Ik ben nieuwsgierig naar het motief, dat u bewogen kan hebben, mij in uw midden op te nemen, al is het dan niet in het volledig bezit van mijn ledemate!"

„Als je dat vraagt, Raffles dan ben je toch niet zoo verstandig, als waarvoor ik je steeds heb gehouden, man. Heb je dan geen geheugen meer? Herinner je je niet, dat ik wraak gezworen had? Weet je niet meer, dat je een zeer hooge rekening met ons te vereffenen hebt? Dan zal ik je geheugen wel even oprisssen! Op welke duivelsche wijze je er achter bent gekomen weet ik niet, maar je ontdekte, dat er in of beter gezegd onder het huis van dokter Brown iets bijzonders voorviel, je bent er binnengedrongen, en je hebt onze geheime drukkerij en de rest ontdekt! Al heb je het niet zelf gedaan — een van onze aanvoerders, mijn minnaar, is bij die gelegenheid gedood, en tenslotte heb je weten te vluchten, met meeneming van onze strijdkas, die bijna tien duizend pond sterling groot was! Ben je nu op de hoogte?"

„Zeker, madam, dat herinner ik mij nu alles zeer wel! Welzoo, was mijnheer Paul Alexandrowitsch Wonoreff uw minnaar? Nu, ik zie, dat gij u in elk geval over zijn verlies getroost hebt, en geen rouw over hem draagt! Misschien vergis ik mij wel, maar het komt mij voor, dat het verlies van de 10.000 pond bij u heel wat zwaarder weegt, dan het gemis van dien Russischen heer — want die is in ieder geval gemakkelijk te vervangen, en het geld daarentegen is voor u onherroepelijk verloren!"

Terwijl Raffles sprak was het gelaat van de vrouw zeer bleek geworden, en een oogenblik was het alsof zij den weerloozen man bij den strot wilde grijpen, en dicht wilde knijpen.

Haar oogen bliksemde, toen zij hem toebeet:

„Dat is het nu juist, wat wij eens willen zien, mijnheer Raffles, want luister goed, wij hebben je hier heen gebracht, met het doel, onze strijdkas weer van je terug te eischen!"

„Dan vrees ik dat al uw moeite vruchteloos is geweest!" hernam Raffles koeltjes.

„Zoo, vrees je dat? Nu, wij zijn van een andere meening! Wij zullen het uit je krijgen, en je zult zien op welke manier? Ik had lust, je met mijn eigen handen te verwurgen!"

Met gekromde vingers, als de klauwen van een gier, boog zij zich langzaam over Raffles heen, toen Dan Hare haar ruw achteruit trok en op bevelenden toon zeide:

„Nu is het mooi genoeg, Lyvia! Wij hebben je nu laten praten, maar jij doet alsof je hier alles te zeggen hebt! Heb ik gelijk, patroon?"

Deze vraag was gericht tot Joseph Key, de man met het donkere uiterlijk, die tot dusverre zwijgend met duistere blikken en gekruiste armen op Raffles had neergezien, en die nu langzaam ten antwoord gaf:

„Je hebt gelijk, Dan Hare! Je voert hier een te hoogen toon, Lyvia. Wij stellen het op prijs dat je weer tot onze Bende behoort, zooals vroeger — maar we zullen niet toelaten, dat jij hier de teugels in handen neemt! Als je denkt dat ik mij op een lijn laat stellen met dien sukkel van een Wonoreff, dan heb je het mis! Hier telt maar één wil, en dat is de mijne!"

De vrouw trad onwillig een paar schreden achteruit, den met haat geladen blik nog steeds op den weerloozen vijand gevestigd, en zeide mokkend:

„Je hoeft mij niet zoo aan te blaffen, Joel! Maar het denkbeeld is dan toch maar van mij uitgegaan!"

„Neem mij niet kwalijk, maar dat is niet waar!" hernam Key koeltjes. „Het denkbeeld is integendeel van Jim Peanut, die het ook ten uitvoer heeft gebracht! Onthoud dat, en bedenk altijd waar je hier staat! En nu terzake!"

Terwijl alle mannen zwijgend wat naderbij kwamen, trad Key op den gebonden Raffles toe, boorde zijn glanslooze, zwarte oogen diep in die van den tot machteloosheid gedoemden tegenstander, en vroeg op rustigen toon:

„Ben je van zins, Raffles, het geld terug te geven?”

„Neen, Joseph Key!” klonk, even bedaard, het antwoord.

„Weet je zeker dat je je niet zult bedenken?”

„Volkomen zeker!”

Er werd een dreigend gemompel vernomen in het keldervertrek, maar Key behoefde slechts even zijn blikken rond te laten gaan om een doodsche stilte te veroorzaken.

Het was duidelijk dat zelfs Lyvia Prykoff bang was voor dien blik als van een basilisk, koud, starend, en dreigend.

Key, tevreden over den indruk dien hij had teweeggebracht, alleen maar door even rond te zien, vervolgde, zonder eenige stemverheffing:

„Dat is één punt. Misschien kom je er aanstonds wel op terug. Maar nu ga ik verder. Het is ons bekend, Raffles, dat je op verschillende punten van den aardbodem geheime bergplaatsen bezit, waar je alles wat je gestolen hebt in de loop van je leven, en dat is niet weinig, goed hebt verborgen. Voor het meereendeel zijn die steunpunten onbewoonde eilanden. Wil je ons den naam en de ligging van die eilanden opgeven?”

„Je maakt toch zeker maar een grapje, Joseph Key?” vroeg Raffles op een toon van ongelooft.

„Ik vraag het in vollen ernst!”

„Dan antwoord ik met denzelfden ernst, dat geen haar op mijn hoofd er aan denkt!”

„Heb ik het je niet gezegd!” gilte Lyvia Prykoff! „Heb ik je niet gewaarschuwd dat hij zou weigeren? Wat praten jullie nog? Op de pijnbank met hem — en je zult eens zien hoe gauw hij doorslaat!”

„Laat dat aan mij over, Lyvia!” zeide de aanvoerder, en weer trof een blik uit zijn zwarte oogen de vrouw, die bijna krankzinnig van woede en haat scheen te zijn.

Langzaam wendde hij zijn hoofd weer naar den gevangene, en menig man zou bevreesd zijn geworden voor den afschuwelijken glimlach om zijn lippen, toen hij hernam:

„Ik zie wel, dat je ons nog niet goed kent, Raffles. Ons niet, en onze methoden ook niet!”

„Toch wel!” zeide Raffles. „Je gelooft toch niet, Key, dat ik niet tot op een haar na weet, hoe de organisatie van de Bende der Raven is? Geloof je soms dat ik niet op de hoogte ben van jullie gebruiken? Wel man, het lijkt veel op de middeleeuwsche inquisitie, pijnbanken, martelingen, vragen van den Eersten,

den Tweeden en den Derden graad, een heele installatie, die de bloedraad jullie zou hebben benijd. De IJzeren Maagd, het Spijkervat, de Rekbank, het Wiel, het Kneushout. . . .”

„Is je opsomming hiermee voltallig Raffles?” vroeg Key bedaard. „Dan moet ik je zeggen dat je toch nog iets vergeten hebt. Een kleinigheid misschien, maar die in ons oog van groote beteekenis is! Het heeft eigenlijk niets om het lijf, en het bevat in zich toch zooveel verschrikkingen, als men zich ternauwernood kan voorstellen! Wij hebben dat middeltje bij toeval ontdekt — en wij zullen er nu eens gebruik van gaan maken. Moet ik het je nog noemen? Het is de eeuwig vallende waterdruppel. . . .”

Eenige oogenblikken keken de beide mannen elkander zwijgend aan. Op het gelaat van Raffles vertrok zich geen spier, en toch had hij onmiddellijk de gansche afgrijselijkheid begrepen van die weinige woorden. Hij wist wat Key bedoelde. Hij kende die soort van marteling, gelijkstaande met de ergste, welke de Chineezen ooit hebben verzonnen. Zij was erger dan de dood onder de Luidende Klok, het was zelfs nog erger dan de Rat en de Bloempot — en hij herinnerde zich nu, wat er bij hem was omgegaan, toen hij bij een bezoek aan 's Gravenhage de Gevangendoor bezocht had.

Weer zag hij voor zich die ruime, sombere cel, het naargeestig keldergewelf, en op den bodem, ongeveer in het midden van den vloer, de steenen verhooging, waarin ringen waren vastgeklonken, en waarop de veroordeelde zoo werd vastgebonden, dat het hem onmogelijk was, zijn hoofd ook maar een millimeter te verroeren.

Hij zag zich weer naar boven zien, en zich daar, op twee en een halve meter hoogte de waterdruppel vormen, met een verschrikkelijke traagheid, die zwol, zwol, glinsterend als diamant, zich losmaakte van de vochtige zoldering, viel, en het voorhoofd trof van den gebondene — niet meer dan vijf maal in de minuut, maar met geregelde tusschenpoozen, en — onophoudelijk! Uren achtereen, en soms dagen. Eerst was het frisch en leek het een aangename streeling. De gevangene voelde het water wegspatten van zijn voorhoofd — en soms lachte hij, omdat hij niet wist wat het worden zou, lachte om de dwaasheid van zijn cipieren, die geloofden dat een waterdruppel een mensch kon doden. En toch deed hij het. Soms deed hij er een dag over, bij de zwakkelingen — soms duurde het een week. Het

frissche geplas veranderde in een martelend boren, onuitstaanbaar, pijnlijker dan alles wat men zich kon denken, en meestal waren de veroordeelden door woedenden waanzin aangegrepen, lang voor zij bezweken.

Dit alles ging bliksemsnel aan hem voorbij, en hij zag nu zijn lot duidelijk in. Hij wist dat hij niets zou verraden, zoolang hij helder van geest bleef, en hij vreesde alleen maar dat zijn waanzin hem zaken zou doen verraden die hij tot iederen prijs geheim had willen houden. En zeker voor lieden zooals dezen, die het geld, dat hem menigmaal zijn hartebloed had gekost, waaraan tranen kleefden, en bloedig zweet, zouden verbrassen. En toch trilde zijn stem niet in het minst, toen hij rustig sprak:

„Dat is inderdaad iets nieuws! Ik ken echter de truc wel, Key — ik wist alleen maar niet, dat jullie organisatie al zoover gevorderd was! Dus — dat middel zal op mij worden toegepast?”

„Ja, Raffles — en ik weet zeker dat het je zal doen spreken, is het niet vandaag, dan toch zeker morgen! En brengt hem nu naar de plek, mannen. Hij kan het dan eens zien, en zich overtuigen, dat het ons meenens is!”

„Ik moet erbij zijn!” kreet de vrouw. „In het huis van Brown hebben ze mij er ook buiten gelaten, en als dat niet gebeurd was, zou hij nu niet meer leven!”

„Maar dan zouden we evenmin het geheim van zijn schatkamers leeren kennen,” hernam Key bedaard. „Vooruit nu!”

Eenige mannen hielpen Raffles om op te staan, wat niet zonder moeite ging, want hij scheen nog zeer zwak te zijn, en nauwelijks in staat om zijn beenen te verzetten.

Langzaam trad de kleine groep dwars door

het vertrek, de met ijzer beslagen deur werd geopend, een slecht verlichte, vochtige gang strekte zich voor hen uit, ongeveer twintig meter lang, en allen volgden haar, weer ging een zware, gewelfde deur knarsend open, en een soort van onderaardsche cel werd zichtbaar, die heel zeker moest hebben behoord tot een of ander roofofslot, dat op diezelfde plek in vroeger eeuwen zijn torens trots naar den grijzen, Londenschen hemel had geheven — ofschoon er toen van een metropool nog geen sprake was.

De kelder was gemetseld uit zeer groote steenen, en blijkbaar hier en daar gerestaureerd, wat te zien was aan de kleur van de kalk. In een hoek stond een soort van steenen krib, of rustbank, bestaande uit een plaat, ter dikte van een decimeter, die veel weg had van een grafzerk, en die aan beide uiteinden rustte op zware zijstukken, bijwijze van pooten. Drie of vier stijf verroeste vingerdikke ringen waren omstreeks een voet boven den grond hier en daar in den muur geklonken. Bijna in het midden van den kelder stond een zeer zware, eikenhouten bank, waarvan de pooten in den vloer waren bevestigd door middel van hoekijzers, zoodat ze onmogelijk van haar plaats kon worden geschoven. Langs den rand waren op geregelde afstanden stevige ringen vastgemaakt, en daaraan weder een aantal sterke riemen.

En op de plek die zeker het hoofdeinde was, stond op dit oogenblik een aarden pot, waarin, met een zacht tikkend geluid, om de zeven of acht seconde een heldere waterdruppel van een kleine verhevenheid aan den vochtigen zolder neerviel — telkens op dezelfde plek — en nooit overslaande....

ZESDE HOOFDSTUK.

Brand aan het werk.

Brand was spoediger geslaagd dan hij had durven hopen, en ongeveer een half uur nadat hij vertrokken was, keerde hij alweder terug met een groot pak — een valies had hij met opzet niet willen koopen, opdat dit splinter-nieuwe voorwerp niet al te zeer de aandacht zou trekken — waarin eenige kleederen waren, schmink en wat pruiken.

Hij kwam door de achterdeur weer binnen, en tot zijn groote vreugde bemerkte hij, dat er zich geen spionnen meer schenen te bevinden, ofschoon hem dit ook wel een weinig verwonderde.

Hij ging haastig naar de logeerkamer, die juist door een der kamermeisjes, dat er had opgeruimd verlaten werd, en toen hij Raffles daar niet aantrof vroeg hij het meisje, waar zijn metgezel was.

Zij keek hem verschrikt aan, toen zij hem herkende, en zeide ontdaan:

„Uw vriend? Maar mijnheer, daar is iets heel vreemds mee gebeurd! Hij is hier niet!”

„Hij is hier niet?” herhaalde Brand toonloos. „Wat beteekent dat? Is hij dan uitgegaan?”

„Neen, dat niet — maar hij is hier toch niet meer! Hij schijnt flauw gevallen te zijn in of voor de vestibule. Ik weet het niet heel goed, want ik heb wel wat anders te doen. De portier zal het u wel kunnen zeggen.”

Brand liet haar nauwelijks uitspreken, maar wierp het pak kleeren op het bed, en holde de trappen af, ten prooi aan de grootste onrust.

In de vestibule trof hij niet alleen den portier aan maar ook den gerant, en daarenboven een inspecteur van politie, die ijverig notities scheen te maken.

„O, daar is juist de vriend van dien heer!” riep de portier uit zoodra hij Brand in het oog kreeg.

De jongeman zag aanstonds al het gevaar in van zijn toestand. Er was natuurlijk iets met Raffles gebeurd, ofschoon hij nog niet wist wat, maar het was in elk geval zaak, diens identiteit zoo lang mogelijk geheim te houden

— en dus ook de zijne niet te verraden, totdat hij wist wat er gaande was.

Hij noemde zijn naam, waaronder hij in het register was ingeschreven aan den inspecteur, die zich reeds naar hem had omgewend, greep toen den portier bij den arm en vroeg opgewonden:

„Wat is er met mijn vriend gebeurd?”

„Dat is het juist, mijnheer, dat begrijpt niemand!” antwoordde de man verbouwereerd.

„Het meisje zegt dat hij niet meer in het hotel is! Is hij dan uitgegaan?”

„Dat is maar hoe je het meent, mijnheer!”

„Wat bedoel je toch? Kun je niet spreken?” drong Brand aan, stampvoetend van ongeduld. „Als hij niet is uitgegaan, — wat dan?”

„Hij is wel uitgegaan, mijnheer, maar niet met zijn vrijen wil, geloof ik!” hernam de portier schouderophalend. „Het ging heel vlug in zijn werk, en ik heb er niet veel van begrepen!”

„Vertel het mijnheer dan nog eens!” beval de inspecteur kortaf. „Het is een vreemde geschiedenis, en ik wil ze zelf ook nog wel eens hooren!”

„Nu dan, uw vriend zat nog in de groote zaal, toen er zoo'n bedelares voorbijkwam die viool speelde. Er was een wijf bij haar, dat rondging met een bakje. Uw vriend kwam in de vestibule, scheen even met het meisje te spreken, en toen kwam die vrouw op hem toe, en hield hem haar bakje toe.”

„Was dat buiten?” vroeg Brand ademloos.

„Op de stoep!”

„En verder?”

„Hij deed wat geld in het bakje en een paar tellen later zag ik hem wankelen, en steun zoeken tegen de deurpost — zóó!”

En om de zaak te verduidelijken ging de portier tegen de deurpost leunen, en als de toestand anders was geweest, zou Brand er zeker om gelachen hebben.

Maar nu rilde hij over zijn geheele lichaam van vrees en onrust, en drong aan:

„Wat gebeurde er toen? Viel hij?”

„Heelemaal niet, mijnheer! Daar had hij den tijd niet voor. Er kwam een auto aanrijden en daar sprong een vent uit, een heel groote kerel, die hem oppakte, en als een kind de trappen afdroeg en hem toen in de auto schoof, zooals een bakker zijn brood in den oven schuift! Het ging zoo vlug in zijn werk, dat ik niet eens den tijd had, om van achter uit de vestibule naar voren te komen, om te zien wat er gebeurde — toen reed die auto al weg!”

„Het nummer?” vroeg Brand ademloos.

„Dat heb ik niet kunnen zien, mijnheer!”

„Wat is er van die vrouw en dat spelende kind geworden?”

„Ja, daar heb ik niet op gelet! Die gingen een anderen kant uit, die schenen er zelf niet veel van te begrijpen!”

Brand haalde met een verbitterden glimlach de schouders op, en zeide op doffen toon:

„Ze zullen het natuurlijk heel goed begrepen hebben! Ze moeten in het complot geweest zijn!”

„U gelooft dus aan een complot, mijnheer!” vroeg de inspecteur die aandachtig geluisterd had. „Had uw vriend hier dan vijanden?”

„Niet dat ik weet!” antwoordde Brand voorzichtig, want hij zag wel in, dat hij zich in een wespennest ging steken. Die inspecteur zag er snugger uit, en door al te veel te vragen zou hij wel eens achter de waarheid kunnen komen!

En hij behoefde die niet te kennen, omdat Brand wel heel zeker wist, dat de politie hem toch niet van het minste nut zou kunnen zijn. bij de opsporing van Raffles.

Er kon natuurlijk geen oogenblik aan getwijfeld worden, of hij was op een even sluwe, als brutale wijze ontvoerd door de communisten of de bandieten, die hij zich tot zijn doods-vijanden had gemaakt.

Als hij dit echter aan den inspecteur mededeelde, zou hij zelf binnen een kwartier achter slot en grendel zitten, en Raffles onmogelijk kunnen helpen.

De inspecteur, die hem aandachtig had gadeslagen, met de punt van zijn potlood tusschen de lippen, vroeg nu weder:

„Had uw vriend veel geld bij zich?”

„Heel veel!” antwoordde Brand haastig.

Hij begreep dat het voordeelig zou zijn, Raffles voor rijk te laten doorgaan, want des te minder vreemd zou de politie het vinden, dat hij was opgelicht.

Weer begon de inspecteur te vragen:

„Uw vriend was immers veehandelaar?”

„Ja, uit Indië!”

„Zijn naam was James Harrison?”

„Ja!”

„Weet gij zijn adres?”

„Neen!” haastte Brand zich te antwoorden. Bang voor verwickelingen. „Ik ben een zaken-vriend van hem, en meer niet. Wij treffen elkander meestal op een tusschenstation.”

„Maar kunt gij mij geen enkele inlichting geven, waaraan ik iets heb? Had hij hier een afspraak!”

„Niet voor zoover ik weet! Hij wilde hier een paar groote afnemers gaan spreken!” antwoordde Brand, die popelde van ongeduld, dat de inspecteur zou vertrekken, en hem de gelegenheid zou geven, aanstonds aan het werk te gaan, om de verblijfplaats van Raffles te ontdekken.

De arme jongen begreep maar al te goed, dat iedere minuut, ja iedere seconde kostbaar was!

Maar de inspecteur vroeg onverstoort voort:

„Hebt gij zelfs soms eenige meening aangaande het geval?”

„Geen meening hoegenaamd! Alles wat ik mij kan voorstellen, is, dat een troep schurken geweten heeft, dat mijn vriend veel geld bij zich had, en hem dat willen ontnemen!”

„Dan zijn zij wel op een zeer vreemde wijze te werk gegaan!” hernam de inspecteur nadenkend, en meer voor zichzelf.

„Waarom vreemd? In New-York worden bankiers op klaarlichten dag geplunderd!” hernam Brand.

„Geplunderd — maar niet meegenomen!” zeide de inspecteur lakoniek. „Het is een zonderlinge zaak, en ik vrees dat wij hier voor de grootste moeilijkheden zullen staan, maar wij zullen ons best doen, en dat is alles wat wij kunnen beloven. Hoe zag de auto er uit, portier.”

„Wel, het was een Fordje!” antwoordde de man.

Even haalde de inspecteur de schouders op. Een Fordje — en dan wist de man niet eens het nummer! Men zou even goed naar een bepaalde Ford in Londen kunnen zoeken als naar een naald in een hooiberg!

De politiebeambte klapte zijn zakboekje dicht, stak het in zijn zak, en zeide, zich tot Brand wendend:

Het spijt mij, mijnheer, dat ik u niet veel hoop kan geven. Was u erg gehecht aan uw vriend!”

„Niet meer dan aan andere zakenvrienden!” antwoordde Brand vrij onverschillig.

„Nu, dan hoeft u er zich ook niet veel van aan te trekken, als ik u zeg, dat we wel niets meer van uw zakenvriend zullen hooren — voor hij ergens uit de Theems wordt opgehaald! Adieu mijnheer!”

En de inspecteur verdween met een lichten hoofdknik, en hij zag niet meer de doodelijke bleekheid die zich had uitgespreid over het gelaat van den jongeman, en hij wist niet, hoezeer hij, volgens het inzicht van Brand, nabij de waarheid was geweest! Want Brand begreep maar al te goed, dat Raffles zich in het grootste levensgevaar bevond, en hij had slechts één hoop, uit de omstandigheid, dat zijn vijanden hem niet onmiddellijk gedood hadden, geloofde hij te mogen afleiden, dat zij iets van hem wilden hebben, waarbij zijn leven hun voorloopig van grooter nut zou zijn dan zijn dood!

Maar hoe lang zou die toestand duren?

Hij stond nog een oogenblik radeloos in het midden van de vestibule, maar toen richtte hij zich vastberaden op, en besloot onmiddellijk handelend op te treden.

In de eerste plaats was het noodzakelijk, Henderson te waarschuwen. Want zonder den reus, dat begreep hij wel, zou hij niets kunnen uitrichten. En zelfs met Henderson's hulp zou hij voor de grootste moeilijkheden komen te staan — want hoe zou het mogelijk zijn, in het onmetelijke Londen de verblijfplaats van Raffles terug te vinden — spoedig genoeg althans, om hem nog in leven aan te treffen?

Maar Brand gevoelde dat hij krankzinnig zou worden, als hij tenminste niet een poging waagde, en niet dadelijk aan het werk ging.

Hij trad de telefooncel binnen, en belde het huis in de Cromwell Road op. Vol ongeduld wachtte hij, totdat hij eindelijk de bevende stem hoorde van den ouden Gaston, die hem te woord stond.

„Gaston,” zeide Brand op gedempten toon, uit vrees dat men hem ondanks de gesloten deur mocht hooren, „vraag eens, of Henderson dadelijk aan de telefoon komt. Snel — er is haast bij!”

„Henderson is niet thuis, mijnheer Brand!” klonk de stem aan de andere zijde van de draad.

„Niet thuis?” herhaalde Brand in groote verbazing. „Waar kan hij dan heen zijn gegaan?”

„Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer Brand — ik dacht dat hij met mylord en u een lange reis was gaan maken met den wagen — hij is vannacht niet hier geweest!”

„Vannacht niet... thuis geweest!” bracht Brand er met moeite uit. „Dat is onbegrijpelijk. Wanneer heb je hem dan het laatst gezien, Gaston?”

„Wel, gisteravond, mijnheer Brand, toen hij mylord en u naar de Opera zou brengen! Toen ik u beiden niet zag terugkeeren 's avonds, dacht ik natuurlijk, dat hij met u mee zou zijn gegaan — dat u een reis buiten Londen maakte, zooals wel meer gebeurt! Alles is toch in orde? Er is toch geen ongeluk geschied?”

„Neen, Gaston, alles is in de beste orde!” antwoordde Brand met een stem, die hij slechts met moeite vast wist te doen klinken. „Maar luister eens. Zoodra Henderson met den wagen thuiskomt, moet je hem zeggen, dat hij, zonder een oogenblik te verliezen, naar het Theemshotel komt, op den rechteroever. Hij kent het wel. Vergeet het vooral niet. Ik zal hem daar wachten tot twaalf uur. Is hij er dan niet, dan kom ik naar de Cromwell Road. Adieu!”

En Brand hing het toestel op.

Hij gevoelde zich versuft, alsof hij met een knots een slag op het hoofd had gekregen.

Wat was er geschied? Waarom was Henderson niet naar huis teruggekeerd, nadat hij den avond te voren het onveilige signaal had gekregen, en haastig met de auto was weggereeden?

Kon er een verkeersongeval met hem hebben plaats gehad? En lag de brave kerel op dit oogenblik wellicht in een der ziekenhuizen?

Daarvan wilde hij zich voor alles overtuigen, en hij ging haastig de groote conversatiezaal binnen, zocht daar alle ochtendbladen bijeen, waarop hij de hand kon leggen, en begon ze haastig door te bladeren.

Hij wist wel, dat men in een stad als Londen een gewoon verkeersongeval zeker niet meer zou vermelden, maar met de auto van den alom bekenden Lord William Aberdeen zou dat natuurlijk iets geheel anders zijn!

Het nummerbord zou aanstonds den bezitter aanwijzen, en ieder blad zou er iets van vermelden.

Maar wel vond hij een ernstige botsing waarvan de auto van gravin Palmer het slachtoffer was geworden, die zelve eenige schrammen had opgelopen, maar van een ongeluk met de blauwe limousine geen spoor.

Zijn onrust nam nog toe. Het was hem volkomen raadselachtig, waarom Henderson dan niet met de auto, een wagen van 1400 Pond sterling naar de garage achter het huis in de Cromwell Road was teruggekeerd.

En zijn afwezigheid drukte hem nu meer dan ooit, nu hij hem zoozeer van noode had!

Een oogenblik zat hij voor zich uit te starren, volkomen onmachtig, om een besluit te nemen.

Maar dit eene besefte hij — hij moest handelen, en zoo snel mogelijk. En reeds had hij er spijt van, den ouden Gaston te hebben gezegd, dat hij Henderson tot twaalf uur in het kleine hotel zou wachten. Het was nu bij elf, en er zou dus een vol uur moeten verlopen, alvorens hijzelf kon heengaan, wilde hij niet de kans loopen, dat Henderson hem niet zou vinden.

En toch — wat kon hij anders doen dan wachten? Hoe zou het mogelijk zijn, in deze reusachtige wereldstad Raffles zoo spoedig terug te vinden, dat het nog mogelijk ware, het vreeselijke lot te voorkomen, dat zijn vijanden hem zeker hadden toebedacht?

Hij voelde zich ijskoud worden bij de gedachte, wat Raffles te wachten stond. Geen oogenblik twijfelde de jongeman aangaande het karakter van degenen, die Raffles hadden ontvoerd. Het moesten leden zijn van de Bende der Raven, want slechts zij hadden den Grooten Onbekende hardnekkig als bulhonden gevolgd, en tenslotte zijn verblijfplaats ontdekt.

De portier, die Brand ontdaan stond aan te zien, verschrikt door zijn doodsbleek, vertrokken gelaat, opperde stamelend het plan, een particulieren detective in den arm te nemen, maar hij zweeg onthutst, toen Brand een woedend gebaar van ongeduld maakte.

Alsof een particulier detective hier van eenig nut zou kunnen zijn!

Neen, zelf moest hij handelen — maar wat moest hij doen?

Wanhoop dreigde zich van hem meester te

maken, nu hij geen enkel aanknoopingspunt had, niets, waarop hij kon voortbouwen! Als Raffles naar het hartje van Sahara ontvoerd ware — hij zou er niet zoo onvindbaar zijn, als in de woestijn, die Londen heet!

Hij maakte juist een driftig gebaar naar zijn hoed, om uit te gaan, en tot iederen prijs iets te ondernemen, onverschillig wat, toen de telefoon rinkelde in de kleine loge van den portier.

Onwillekeurig bleef Brand even wachten.

Het was alsof een geheime stem hem zeide, dat het korte gerinkel van de telefoonbel voor hem iets gewichtigs te beduiden had.

De portier trad weer naar buiten, en zeide opgewonden:

„Daar is een boodschap voor u, mijnheer!”

„Wie was het?” vroeg Brand, terwijl hij reeds naar de loge liep.

„Geen naam opgegeven, mijnheer. Ik moest naar mijnheer Brunt vragen, die moest aan het toestel komen.”

Brand ging binnen, en trok de deur achter zich dicht.

De portier zag hoe hij op levendigen toon sprak, heel kort maar, iets in een notitieboekje schreef, en het volgende oogenblik weer naar buiten trad.

Nieuwsgierig vroeg de portier:

„Goed nieuws, mijnheer?”

„Dat is nu nog niet te zeggen!” antwoordde Brand met een vreemden klank in zijn stem.

„Ik ga nu naar het politiebureau!”

„Dat is een goed idee, mijnheer! En als die vriend komt, dien u verwacht, voor twaalfen?”

„O, laat dat maar waaien, portier — die komt heel zeker niet!” antwoordde Brand.

En met deze woorden snelde hij het kleine hotel uit, en de verblufte portier zag hem driftig een taxi wenken.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een onvoorzien einde.

Raffles was eenigen tijd blijven stilstaan voor de steenen bank, en keek naar het opspringen van het water in den aarden pot, toen een der dikke, doodelijke druppels — druppels klaar water — er in viel.

Toen wendde hij zich om naar Joseph Key, die schuin achter hem stond, en hem aandachtig gadesloeg, en zeide:

„Het lijkt veel op iets dergelijks, dat ik in een ander land zag. Maar hier is de omgeving nog somberder. Zoo, dat is dus jullie truc! En stel je er je veel van voor.”

„Heel veel, Raffles!” antwoordde Key bedaard. „Ik zeg je nogmaals dat wij den tijd hebben, want het is ditmaal volkomen onmogelijk, dat een van je vrienden ons kan hebben gevolgd. Die kleine, die het hotel aan de achterzijde verliet, is minstens drie kwartier weggebleven, wat dacht je — dat we dat niet gezien hadden? Geloof je dat we zoo dom zijn? Maar wij hebben hem rustig zijn gang laten gaan, want hij speelde juist in onze kaart, door de plaat te poetsen! Hij kwam zeker met een of andere vermomming terug?”

„Ik maak je mijn compliment over je schranderheid, Key! Het is altijd aangenaam, wanneer men ziet, met gelijkwaardige vijanden te doen te hebben! Het is vernederend voor je gevoel van eigenwaarde, tegen domooren te moeten strijden. En nu ter zake. Je wilt mij dus mijn geheimen ontlokken in dezen martelkelder?”

„Zoo is het! Wij hebben den tijd, en al moest het een paar dagen duren — wij hebben niets te vreezen!”

Jim Peanut, die zwijgend terzijde had gestaan, met de armen over de borst gekruist, zeide nu ongeduldig:

„Wij moesten nu maar langzamerhand beginnen, chef! Ik zelf wil graag eens zien, of die bluffer werkelijk bestand is tegen ons middejtje!”

„Je hebt gelijk, Peanut!” riep Lyvia woest. „Waartoe dient al dat gepraat? Bindt hem vast! En ditmaal blijf ik er bij, of jullie zou-

den mij in stukken moeten scheuren. Eénmaal is hij mij ontsnapt, omdat ik zoo dom was, hem uit mijn oogen te laten gaan, maar ditmaal zal hij mij dat niet lappen! Ik blijf bij hem, al moest het uren duren, en ik wil de eerste zijn, die zijn jammerklachten opvangt!”

„Uw optimisme is werkelijk bewonderenswaardig!” zeide Raffles spottend. „Maar ik geloof dat ik uw geduld toch nog hooger moet stellen! Nu, ik zal mij uw gezelschap wel moeten laten welgevalen, want voor het oogenblik trek ik aan het kortste eindel!”

„Voor het oogenblik?” herhaalde Lyvia woest. „Als het mij te lang duurt, dan zal ik zelf er een einde aan maken!”

Zij bukte zich bliksemsnel, hief haar rok tot ver boven de knie op, en rukte een kleine, maar vlijmscherp ponjaard uit de schede, die stevig aan haar kouseband bevestigd was.

Zij hief het wapen dreigend op, en streek toen over het blinkende lemmet met de vingers van haar linkerhand.

Toen stak zij het spitse wapen weder op zijn plaats, en keek zwijgend toe, hoe eenige mannen, door Peanut aangevoerd, Raffles met de riemen vastgespten op de martelbank.

Ook zijn hoofd werd vastgezet tusschen twee kleine, op het hoofdeinde vastgemaakte blokken hout in, zoodat hij het onmogelijk op zijde kon schuiven, en een stelsel van scherpe pennen belette hem, het hoofd op te lichten. Want bij de minste beweging zouden die pennen hem in het hoofd dringen.

Lyvia keek er naar met een kritischen blik, en zeide schamper:

„Je hebt nog kans dat hij er met een van die pennen een einde aan maakt als het hem te lang duurt! En dan krijgen wij niets te hooren!”

„Ik beloof u, madame, dat daar geen sprake van zal zijn!” zeide Raffles, reeds onbeweeglijk gekluisterd op de bank.

Lyvia kwam langzaam naar hem toe, keek aandachtig neer op het mannelijk, krachtig geteekend gelaat, en zeide toen langzaam:

„Er is iets in zijn oogen dat mij niet bevalt! Hebben jullie wel al zijn zakken grondig doorzocht?”

„Binnenstbuiten gekeerd!” gromde Peanut. „Ik had hem maar liever moedernaakt uitgekleet!” hernam de vrouw schamper. „En dan was ik er nog niet eens zeker van geweest, dat die slimme duivel niets verborgen had tusschen zijn teenen of in zijn haar. Zitten de riemen stevig vast, Peanut?”

„Overtuig je er zelf maar van, mijn duifje!” antwoordde Peanut sarcastisch. „Zij kunnen niet vaster worden aangehaald, of de kerel stikt onder onze handen! Het zit zoo vast als in een dwangbuis, en hij kan geen vinger verroeren!”

„Wat dacht je dan — dat ik mijn werk niet verstond! Probeer maar eens of je een van je vingers tusschen zoo'n riem en zijn lichaam kan steken! Een pond voor jou, als het je lukt!”

Lyvia trad nog wat dichterbij, maar het was haar volkomen onmogelijk, op welk punt dan ook, haar vinger te wringen tusschen de sterke riemen en het lichaam van den man, die daar terneder lag.

Toen pas zeide zij:

„Het is goed zoo! Hij kan geen vin verroeren! Zoo — hier ga ik zitten, op den grond, dan kan ik hem goed in het oog houden. Laat de lampen aan. En wie plezier heeft om mij gezelschap te houden, die mag het doen!”

Jim Peanut, Dan Hare en nog een andere man gaven te kennen dat zij wilden blijven, en wierpen zich op den harden grond neer.

Nogmaals trad Key op Raffles toe, hij vroeg op ernstigen toon:

„Je wilt dus niets zeggen, Raffles?”

„Geef je geen moeite, Key!” antwoordde Raffles.

De eerste druppel was zooveen op zijn voorhoofd gevallen, met een voelbaar tikje, en de hoogte was zoo groot, dat hij wel kon berekenen, dat geen enkel man hoe krachtig ook, het op deze bank langer zou kunnen uithouden dan eenige uren.

Dan zou hij krankzinnig of dood zijn.

„Wel, Raffles — ik zal om het uur binnentreden, tenminste wanneer Lyvia mij niet voor dien tijd komt waarschuwen dat je wilt spreken, om eens te hooren hoe het met je besluit staat. Tot straks — en ik wensch je sterkte toe!”

Alle mannen gingen heen, de zware deur viel in het slot, een sleutel knarste, en de zware grendels werden voorgeschoven.

„Ze schijnen ons op te sluiten!” zeide Peanut grinnkend.

„Voor mijn part!” riep Lyvia schouderophalend. „Ik zal mij geen oogenblik vervelen, geloof dat maar.”

Joseph Key had zich met zijn mannen verwijderd, en zich weer naar de zaal begeven, waar hij zooveen Raffles voor de eerste maal ondervraagd had.

Er waren daar nu wel een veertig mannen, allen leden van de Bende, die op levendigen toon met elkander spraken.

Het bleek dat zij allen op de een of andere wijze gehoord hadden van de gevangenneming van Raffles, en Key verbaasde zich wel een weinig over de vlugge wijze, waarop dat in zijn werk was gegaan.

Zooveel leden waren er op een enkelen nacht maar weinig bijeen geweest; de geheele wijkafdeeling, en het was een der voornaamste van Londen, was compleet.

Key zonderde zich een weinig af met zijn medebestuurders, en spoedig waren die mannen in een ernstig gesprek verdiept, dat zij op fluisterenden toon voerden.

Er waren ongeveer drie kwartier verstreken, toen er een man op het kleine groepje toetrad, die verre van nuchter was, en wiens haren verward over zijn voorhoofd hingen.

Joseph Key hief het hoofd op, keek den man streng aan, en zeide:

„Jij bent weer dronken, Jack Mayflower!”

De man met den lieflijken bloemennaam grijnslachte, nam zijn smerige pet af, en zeide met een hoofdknikje:

„Goed gezien, baas! Zoo vet als een slak! Van vannacht af al, en ik ben nog niet naar bed geweest! Het was erg lollig!”

„Dat wil ik graag aannemen, Mayflower, als ik naar je gezicht zie!” hernam Key kortaf. „Maar je weet wel dat ik niet wil dat men mij in zulk een toestand nadert. Ga naar je kameraden — of nog beter, slaap je roes uit! Wat kom je hier eigenlijk doen?”

„Wel, ik heb gehoord van dat grapje van Raffles!” antwoordde Mayflower, en hij moest zich aan een stoel vastgrijpen om niet te vallen. „Dat was eens een heel goede mop! En daar moet ik het mijne van hebben! Wat razend jammer, dat mijn maat er ook niet bij kon zijn — maar je kunt niet alles tegelijk verlangen — en dan had hij zich gisteravond met zijn dronken kop maar niet moeten laten overrijden! Ik zei nóg zoo tegen hem — Peanutje, zei ik — jij legt zoo meteen onder een

bus, en je mag me hangen of niet, maar vijf minuten daarna zwaait me die kerel van het trottoir af — en hij komt er ook onder — wel niet onder een bus — maar toch wel onder een fijne, blauwe limousine! Zooals ik gelachen heb — ik dacht dat ik het bestierf. Ik schreeuwde nog tegen hem — ja, Jim Peanut, dat heb je er nou van...o dan moet je maar uit je doppen kijken"....

„Stilte!" klonk het plotseling met een stentorstem door den grooten kelder, met een zoo woesten klank van dreiging, dat het eensklaps doodstil werd, en iedereen zweeg.

Allen keken naar de plek, vanwaar de stem geklonken had. Het was Joseph Key, die het bevel had uitgeschreeuwd.

Terwijl Mayflower sprak was hij langzaam overeind gekomen, bleeker dan iemand hem ooit gezien had, en met een verschrikkelijke uitdrukking in zijn oogen, die den moedigste angst aanjoeg.

Hij kwam van achter de tafel te voorschijn, en plotseling vatte hij den verschrikten Mayflower in de borst, schudde hem heen en weer, en snauwde hem toe:

„Jij vervloekte dronkenlap — wat spreek je daar voor wartaal? Wat is er met Peanut?"

„Wel, die is gisteravond overreden, baas!" hakkelde Mayflower, reeds half ontnuchterd door de moordlustige uitdrukking in de oogen van den man tegenover hem. „Wij kwamen samen van een fuif — allebei in de olie — en waar een agent bij stond zwaaide hij ineens van het trottoir af, en die chauffeur van de blauwe auto kon er niets aan doen...."

De zware vuist die hem nog altijd vasthield, beefde, toen Key hernam:

„En was die man Peanut? Weet je het zeker? Kan het niet een ander zijn geweest? Wil je spreken, of moet ik je de woorden uit je strot rukken?"

„Het was Peanut!" jammerde Mayflower. „Waarom kijken jullie allemaal zoo? Wat is er dan? Mijn arme kameraad ligt nu in het gasthuis, met een gebroken poot, en drie gebroken ribben! En zijn kop moesten zij bij elkaar naaien! Het leek wel een gebarste sauskom! Die arme Jim!"

Het was alsof Mayflower in snikken zou uitbarsten, en reeds verscheen er een dikke dronkemanstraan in een hoekje van zijn oog, toen Key zijn gezicht vlak bij het zijne bracht, en hem toebeet:

„Dan zal ik je wat zeggen, Mayflower! En luister nu eens goed! Jim Peanut is hier!"

Mayflower keek den aanvoerder een oogen-

blik met zijn waterige oogen versuft aan, en hakkelde toen:

„Bestaat niet! Kan gewoonweg niet bestaan! Ik zelf moest mee naar het gasthuis, en ik heb hem gezien, in zijn fijne bedje, met witte laken-tjes, en propere sloopjes, en een dot van een verpleegstertje! Zoo'n boffer! Hij heeft altijd van die snabbeltjes! Maar hier is hij niet hoor — dat kun je van Mayflower op een briefje krijgen! Overreden door een piekfijne, blauwe limousine, en de chauffeur was een groote vent, anders had ik hem wel neergebokst. De politie liet hem dadelijk gaan, omdat hij er niets aan kon doen. Peanut hier? Je zuster!"

Joseph Key duwde den dronkaard zoo ruw achteruit, dat deze struikelde, en op den grond tuimelde, en zijn gelaat was vreeselijk om aan te zien, toen hij zich, onder een doodsche stilte, tot de mannen wendde met de woorden:

„Wij moeten zien wat dit is, vrienden! Hij sprak van een blauwe limousine, ik geloof dat Raffles zoo'n wagen heeft. En van een grooten chauffeur sprak hij ook! Wij moeten dadelijk klaarheid brengen in de zaak! En als die dronkaard de waarheid heeft gesproken.... dan...."

Key voltooide den zin door een breed, vlijmscherp mes uit de schede in zijn broekzak te trekken, en hij stiet het met zooveel woede in het tafelblad, dat hij het slechts met moeite weer kon losrukken.

Toen vervolgde hij:

„Tien van jullie gaan mee. Wij moeten zekerheid hebben. Ik geloof nog altijd dat dat dronken varken zich vergist, en over een ander spreekt. Maar sprak hij de waarheid, en is Peanut gisteren overreden en ligt hij nu in het ziekenhuis, dan speelt een ander zijn rol, die zijn groote gestalte, zijn blauwe oogen, zijn breed gezicht heeft!

En dat kan dan niemand anders zijn dan die vervloekte helper van Raffles. Die zou hem dan zelf hier hebben gebracht — en daar bedenk ik — Peanut zelf heeft ons het heele plan aan de hand gedaan! Met welk doel? Dat vraag ik me nog af — maar nu zullen wij eerst gaan zien of mijn vermoedens bevestigd worden! Neemt je messen en revolvers ter hand — en geen genade met hem, als Mayflower de waarheid heeft gesproken!"

Key stormde zoo haastig den kelder uit, dat tien andere mannen zich moesten haasten, hem te volgen.

Zij ijlden door de morsige gangen, als een

troep wilde dieren, hongerig, die op prooi zijn uitgegaan.

En toen kwamen ze in de gang, waarop de zware deur van de martelkamer uitkwam.

Zich niet bekommerend om het gerucht dat zij maakten, ijlden de bandieten op die deur toe. En nauwelijks stond hij er voor, of Joseph Key slaakte een gebrul van woede, en hij sidderde zoo heftig, dat hij zich nauwelijks kon staande houden.

De deur stond op een kier!

De zware grendels waren keurig netjes doorgezaagd met een fijne metaalzaag, en het slot was met een gewonen looper geopend, van de binnenzijde.

Key rukte de deur verder open, en trad binnen.

Zijn blik viel het eerst op Lyvia Prykoff, die in een hoek zat neergehurkt, een doek voor den mond gebonden, de handen stevig op den rug, knieën en enkels bijeengebonden, en met een sterk touw aan de martelbank vastgemaakt, hem aanstarende met oogen, waarin de waanzin lichtte.

Wat verder lag Dan Hare, als een oud vod, met een bebloeden kop, en gesloten oogen. Hij was niet gebonden, en dat was ook volstrekt niet noodig, want hij was zoo toegetakeld, dat hij zich in de eerste uren zeker niet zou kunnen verroeren.

De andere man was eveneens gebonden en gekneveld, en kon zich niet bewegen, want met een van de riemen der martelbank was hij vastgekluiserd aan een der zware ijzeren ringen, die rondom den wand in den muur waren gemetseld.

Maar van Raffles was geen spoor te ontdekken, en evenmin van Jim Peanut.

Key moest een oogenblik tegen den muur leunen, zoozeer had die onverhoedsche ontdekking hem aangegrepen.

Toen wankelde hij op de vrouw toe, en ont-knoopte met bevende vingers den doek, die haar het schreeuwen beletten moest.

Zij barstte aanstonds in een gillend gelach uit, dat schrill weerkaatst werd door de wanden van de cel, en stortte toen bewusteloos voorover.

Key trad op de martelbank toe.

De dikke riemen waren met een vlijmscherp mes doorgesneden, nutteloos viel de waterdruppel op de steenen bank.

Wel een volle minuut staarde Key naar die leege bank, terwijl zijn mannen hem ontzet be-gluurden, en toen pas zeide hij op doffen toon:

„Hij is ons te sterk! Nooit zullen wij het met hem klaarspelen!”

„Daar denk ik anders over, chef!” schreeuwde een van de mannen op woesten toon. „Dat doorzagen van die grendels kan maar niet zoo gauw zijn gegaan. Raffles kan dus nog niet ver zijn. Misschien is hij nog wel hier — want zoo gemakkelijk vindt je den uitgang niet.”

„Je hebt gelijk, Harry!” schreeuwde Key, wiens oogen vlammen schoten. „Misschien is alles nog niet verloren! En als wij hem krijgen — dan — dan zweer ik, dat ik hem zelf martelen zal op een wijze, die zelfs de Chineezers zouden doen huiveren.”

En onder het uiten van die verschrikkelijke bedreiging snelde Key de gang in, zijn dolkmes in de vuist geklemd — en toen hij een dwarsgang zou voorbij ijlen, was het alsof zich een natuurkracht op hem stortte, iets als een lawine die hem bijna verpletterde.

Een ijzerharde vuist had hem tegen de slaap geraakt, en hem doen neerstorten, en een heldere lach klonk, terwijl een groote man, met een soort van koevoet gewapend, lustig insloeg op den troep, terwijl een tweede slechts zijn vuisten gebruikte, en het volgende oogenblik waren die twee, na vier of vijf van hun tegenstanders te hebben neergeslagen, plotse-ling weer verdwenen, alsof zij door den grond waren gezonken.

Een paar seconden daarna kraakten eensklaps revolvershots, en een heldere, jonge stem riep, zoodat het weerschalde tusschen de wanden der donkere gangen:

„Hier ben ik, Edward! Met vijftig mannetjes van de politie! Waar ben je ergens?”

„Hier!” riep een zware stem terug. „Komt u maar bij Jim Peanut, mijnheer Charles! Dezen kant uit! Voorzichtig — struikel niet over dien gevallen boef! Hier — zoo gaan wij naar den uitweg!”

Raffles, Brand, en de brave reus, die op zulk een voortreffelijke wijze gebruik had gemaakt van het feit, dat hij Peanut bij ongeluk overreden had, bereikte een oogenblik daarna den verborgen uitgang van het dievenhol, zonder zich verder in te laten met de politie, die op dien gedenkwaardigen dag bijna veertig ben-deleden gevangen nam. Er bleken drie schurken te zijn neergeschoten en twee zwaar gewond te zijn. Wat de vrouw betreft — zij moest aanstonds naar een inrichting voor zwakzinnigen worden overgebracht, waar zij slechts langzaam herstelde.

En hoe eenvoudig was alles toch in zijn

werk gegaan! Toen Henderson dien avond naar huis reed en het ongeluk veroorzaakte, maakte hij dadelijk weer rechtsomkeert, door zijn vrees, voor de veiligheid van Raffles aangespoord, en hij kwam nog juist bijtijds om het spoor van zijn meester te kunnen vinden.

Hij was in de verte getuige van de geheele achtervolging, en toen hij begreep dat er voor Raffles en Brand geen ontsnappen was aan het cordon van vijanden, besloot hij, de rol van Peanut te spelen, en zelf het plannetje aan de hand te gaan doen, Raffles te ontvoeren.

Hij slaagde boven verwachting, en toen de reus gelegenheid vond, Brand te telefoneeren naar het kleine hotel, zoodat deze onmiddellijk de politie kon waarschuwen — toen was het pleit spoedig beslecht!

Het kostte hem al heel weinig moeite, de twee mannen en de vrouw machteloos te maken, geholpen door Raffles wiens riemen hij achter zijn rug met een zeer scherp mes had doorgesneden.

Wel was hiermede de Bende der Raven niet uitgeroeid, maar zij kreeg bij die gelegenheid den zwaarsten klap, sedert haar stichting.

De volgende aflevering (Nr. 640) bevat.

De Kruistocht van de „Sylvia”.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

DE GENTLEMAN-DIEF

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885